Влада - Радам !

Голос України

Газета Верховної Ради України ◆ № 53 (553) ◆ Вівторок, 23 березня 1993 року ◆ Ціна 15 крб.

Зустрічі з парламентаріями Республіки Білорусь

У Києві перебувала делегація Комісії у закордонних справах Верховної Ради Республіки Білорусь на чолі з головою комісії І. І. Черешком. 19 березня білоруських парламентаріїв прийняв Голова Верховної Ради України І. С. Плющ.

Під час дружньої розмови відбувся обмін думками щодо розширення українсько-білоруських парламентських контактів, налагодження ефективних взаємовигідних економічних зв'язків у нових умовах господарювання. Йшлося про можливість поглиблення співробітництва в усіх сферах, дотримання міждержавних угод, збереження і примноження традиційної дружби між нашими народами.

Відбулися зустрічі з білоруськими колегами в Комісії Верховної Ради України у закордонних справах. За участю представників Міністерства закордонних справ були проведені консультації щодо порядку розподілу коштів, що мають бути отримані від ФРН як компенсація громадянам обох держав, які були насильно вивезені до Німеччини під час другої світової війни.

Прес-центр Верховної Ради України.

НОВІ ГРАНІ СПІВРОБІТНИЦТВА

На запрошення українського уряду 20—21 березня Україну з короткочасним робочим візитом відвідав Прем'єр-міністр Республіки Казахстан Сергій Терещенко. У Сімферополі пройшли його переговори з Прем'єр-міністром України Леонідом Кучмою, під час яких відбулось детальне обговорення багатьох проблем, що стосуються подальшого розвитку та зміцнення українсько-казахстанських зв'язків. «Для нас Україна є дуже важливим партнером»,— підкреслив Сергій Терещенко.— На його думку, «економіки двох держав можуть серйозно доповнювати одна одну».

У переговорах прем'єр-міністрів України і Республіки Казахстан взяли участь Голова Верховної Ради Республіки Крим Микола Багров і перший заступник Голови Ради Міністрів Республіки Крим Анатолій Франчук.

Переговори проходили в теплій, дружній атмосфері.

Заява Президента України Л. М. Кравчука

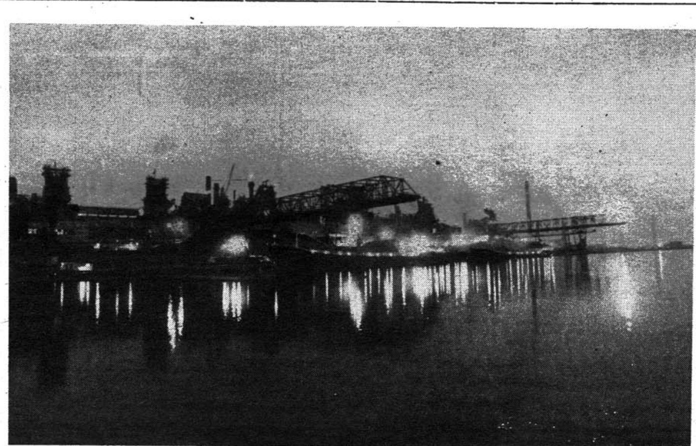
Події, що відбуваються зараз в Російській Федерації, викликають серйозне занепокоєння у керівництва і народу України. Аналізуючи цей новий поворот у політичній боротьбі в Росії, ми виходимо з того, що протистояння між різними ланками державної влади не повинно зупинити хід демократичних перетворень і призвести до драматичних наслідків.

Я рішуче підтримую реформаторський курс керівництва Росії і переконаний, що його здійснення неможливе без національної злагоди. Україна буде активно сприяти демократичним процесам в Росії, економічним реформам, зміцненню дружніх, рівноправних стосунків між нашими народами.

Тісне переплетіння історичної долі, культурних традицій двох братніх народів дає нам підстави звернутися до конфліктуючих сторін з закликом про необхідність відмови від конфронтаційних підходів до врегулювання кризи. В їх основі має лежати принцип поважання влади. Не можна погодитися з тим, що всенародно обрані Президент і законодавча влада прагнуть позбавити один одного владних функцій, не радячись з народом.

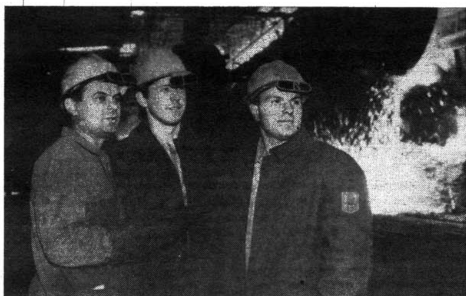
Ми сподіваємось, що Президент, вища законодавча влада, уряд та всі громадяни Російської Федерації виявлять мудрість та виваженість в цей час складних випробувань і щиро зичимо миру і спокою народам Росії.

Київ, 21 березня 1993 р.

КРИШТАЛЬ І ЦЕГЛА ВІД «АЗОВСТАЛІ»

Мало хто знає, що українська «південна магнітка», як називають маріупольський комбінат «Азовсталь», крім основної продукції — прокату металів, виробляє цеглу і кришталь. Готується до пуску цех з виробництва корпусних меблів. Кілька підсобних господарств забезпечують заводчан м'ясом, рибою, овочами. Госпспособом зводить «Азовсталь» шість багатоповерхових будинків. Усе це, сподівається колектив комбінату, допоможе пережити часи кризи і зберегти технологічний і виробничий потенціал «південної магнітки».

Актуально

А В РОСІЇ ЗНОВУ ОКАЯННІ ДНІ...

Коли в сусідній оселі сваряться

Захід збентежений вкрай: їхні дипломати з журналістами бігають по Москві, «висолопивши язики», їхні аналітики у всіляких там центрах сушать голови, сподіваючись щось збагнути.

Як можна пояснити, наприклад, такий російський феномен: нещодавно глава парламенту колишнього СРСР А. Лук'янов був названий у російському Білому домі ворогом народу і ув'язнений, а нині він гуляє по тому самому будинку під оплески тих самих депутатів, які і посадили його до «Матросской тишины». Він на повний голос віщує з балкона

(Закінчення на 2-й стор.).

ДЕФІЦИТ БЮДЖЕТУ — ПОНАД 2 ТРИЛЬЙОНИ...

На засіданні Кабінету міністрів, за домовленістю з Президентом, слухали і схвалили проект бюджету на 1993 рік та індикативного плану (прогнозу) економічного і соціального розвитку.

За десять днів, які Президент України відвів на доопрацювання проекту бюджету, у ньому сталася одна принципова зміна — його дефіцит збільшився понад один трильйон карбованців. Керівництво Національного банку категорично відмовилося зараховувати 1,5 трн. карбованців зі своїх доходів до бюджету держави. Таким чином дефіцит становить 15,5 відсотка від валового національного продукту або 32,5 відсотка від його видаткової частини. Це означає, що кожного третього карбованця для покриття видатків практично не існує.

Цікаво, що частина доходів від здійснення зовнішньоекономічної діяльності визначається розміром 2 трн. карбованців, тоді як контракти на імпорт ще не укладено, незважаючи на середину березня.

Цифри, що подаються вище, сприймались з недовір'ям ще й через те, що по багатьох статтях скорочувались витрати, яких, так чи інакше, не уникнути, що не завадило, зрештою, відправити проект бюджету у такому вигляді, як він є, на погодження до парламентських комісій.

Міністр фінансів Григорій П'ятаченко тим часом має бадьорий вигляд. Нещодавно «за вагомий внесок у розбудову економіки» одна з багаточисельних нині академій йому вручила диплом академіка. З чим ми його і вітаємо.

Сергій ВЛАД.

ДЕМОКРАТІЮ ТРЕБА ЗАХИЩАТИ

Як уже повідомлялося, по закінченні зустрічі російської та української парламентських делегацій їх глави Р. ХАСБУЛАТОВ та І. ПЛЮЩ провели для журналістів прес-конференцію. Подаємо її виклад.

Коротким вступним словом прес-конференцію відкрив І. Плющ. Він дав позитивну оцінку зустрічі, що відбулася. З повідомленням про свої враження виступив Р. Хасбулатов.

— У бесіді з Іваном Степановичем, колегами з російської та української сторін, — сказав він,— висловлювалась стурбованість тим, що багато документів, підписаних виконавчою владою, на ділі не виконуються. Одна з причин була названа — і тут у нас спільна точка зору,— що участь парламентаріїв в цій роботі є слабкою. Отже, прийняті рішення не дістають відповідної морально-політичної підтримки, не обговорюються в парламентах, а в умовах певної дезинтеграції, ослаблення виконавчої влади даються взнаки бюрократичні схильності чиновництва, яке не вважає для себе обов'язковим виконувати узгоджені рішення на рівні Президента, глави уряду. Тому, як мені здається, ми домовились про дуже важливі взаємодії наших національних парламентів в рамках комісій, комітетів і, звичайно, постійно діючих нарад Голів Верховних Рад країн СНД.

— Сподіваємось,— почав свій виступ І. Плющ,— що поглиблення міжпарламентських зв'язків буде прямо сприяти поліпшенню міждержавних відносин, які, на жаль, сьогодні, особливо в економічній сфері, у нас не налагоджені. Ми дійшли висновку, що винні ми всі, бо не знайшли більш результативних форм співробітництва, які дали б можливість або зупинити, або якось стабілізувати падіння життєвого рівня наших народів.

Коли ми проаналізували виконання не тільки тих документів і угод, які підписані на рівні виконавчої влади, а їх понад 270, то за одними оцінками вони виконані на 7 відсотків, за іншими — ледь-ледь більше. Ми дійшли висновку, що якби навіть були створені якісь надструктури, то і їм було б дуже складно виконувати договірні зобов'язання, під які не підведена ні законодавча база, ні законодавча основа. І з цього головного моменту міжпарламентських зв'язків треба вести більш глибоку роботу для зближення законодавчих актів, що приймаються.

Ми говорили сьогодні,— повідомив Іван Степанович; — що для п'яти мільйонів українців, які проживають на території Росії, теж треба розв'язати багато проблем.

Ми також торкалися питань нашого не зовсім вдалого процесу «розлучення». Ми обговорювали проблеми боргів, активів і пасивів, цілий ряд інших проблем, при вирішенні яких міжпарламентські відносини і зв'язки повинні створити таку базу, щоб успішно їх долати.

Руслан Хасбулатов та Іван Плющ відповіли на запитання журналістів. Одне з них стосувалося територіальних претензій до України певних політичних сил російського парламенту.

— У російському парламенті, як і в будь-якому іншому,— сказав на це Голова Верховної Ради Росії,— особливо там, де проходять демократичні зміни, звичайно, присутні різні думки і сили. І ви добре знаєте, що ми, голови парламентів, не маємо права позбавляти слова тих, хто має різні точки зору. Тим більше, коли ведеться мова про такі складні, чутливі для значної кількості людей питання. Скажу відверто, що незважаючи на різні точки зору, ми сповнені рішучості і знаходимо в цьому підтримку керівництва українського парламенту, створити такі умови в Росії і на Україні, щоб кожен наш громадянин почував себе абсолютно вільно. Ми проти створення оцих залізобетонних кордонів, різних митниць, різних перепон, які б нас роз'єднували. Парламентарії повинні тут сказати своє рішуче слово і не допустити ізоляції, створити умови для вільного спілкування людей, коли народи країн цього хочуть.

Звичайно, журналістів не могло не цікавити те, як бачить Глава російського парламенту подальший розвиток подій, що сталися в Росії. Р. Хасбулатов сказав, що він сподівається на їх оптимістичний розвиток.

— Я хотів би сказати,— розвинув він цю думку далі, — щоб вас надто не турбувала нервова, екзальтована реакція деяких осіб виконавчої влади Росії на те, що сталося. Ми на з'їзді прийняли хороші, зважені рішення, які дають можливість федеральному урядові здійснювати економічні реформи, вести успішну роботу по стабілізації економічного і соціального становища. Російський парламент сповнений рішучості здійснювати крупні економічні реформи. До речі, з більш ніж тисячі депутатів, які були присутні на з'їзді, при опитуванні виявилось, що тільки сімнадцять з них проти приватної власності. Ось вам ціна тієї антиз'їздівської, антидепутатської пропаганди, яка розгорнулась навколо нашого з'їзду.

Я поділяю стурбованість людей за долю демократії і публічно висловлював не раз цю думку у виступах і статтях. Мені здається, що Росія, яка стала на шлях демократичних перетворень, сама ж проходить і через зворотну тенденцію — відходу від демократичного розвитку. Ми бачимо певні елементи диктатури — на ці дуже небезпечні явища не раз звертав увагу в парламенті й поза ним. Я знаю справжню ціну демократії, оскільки в своєму житті зазнав чимало несправедливості, на власній долі відчув, що таке диктатура. Тому ми в парламенті стурбовані спробами наступу на демократію.

Але тут є ще одна особливість. Подібні психологічні атаки ведуться для того, щоб відвернути увагу людей від провалів в економічній політиці. На мою думку, ми повинні нині не шукати винуватців, а концентрувати свої сили на творчу роботу, з'єднати для цієї мети громадські сили, парламентські і урядові сили. Що поробиш — ну, помилилися, вибрали невірний курс економічного розвитку наших реформ. Так давайте разом коригувати здійснення цих реформ, а не навішувати ярлики один на одного.

Присутніх цікавило, чи не збирається Україна стати членом міжпарламентської асамблеї. Іван Степанович відповів, що не змінив свого ставлення до цієї інституції.

— Я за тісне співробітництво,— сказав він,— на рівні комісій і комітетів, у тім числі й тимчасових, і таких, що спеціально створюються. Всі питання, які вирішуються таким чином, обов'язково мають обговорюватися в парламентах і аж потім набирати сили. Саме так ми й домовились діяти.

— А який ваш прогноз щодо дальшого розвитку народовладдя? — пролунало з залу.

— У різних країнах є свої форми народовладдя, сказав Голова Верховної Ради Росії. Природа Рад як органу демократичного правління, на жаль, ледь не з перших днів життя була спотворена. Але, на думку Р. Хасбулатова, при забезпеченні норм демократії вона себе не вичерпала, особливо коли піти шляхом муніципалізації. І цей процес — муніципалізація Рад — досить успішно ведеться в Росії. Справа не в назві, а в реальному і повненні цієї форми народовладдя демократією і реальною владою, якщо ми справді будуємо демократичну державу. Ради повинні одержати друге дихання.

Наприкінці зустрічі І. Плющ висловив жаль, що українські і російські парламентарії не зуміли ще раніше досягти кращих взаємовідносин, ніж вони були, особливо, що стосується спільних розрахунків, заліків, інтеграції виробництва, і висловив упевненість, що вони далі розвиватимуться більш динамічно.

Анатолій
КРАСЛЯНСЬКИЙ,
парламентський оглядач.

Фото Олександра **КЛИМЕНКА.**

ЗУСТРІЧ Л. КРАВЧУКА З Р. ХАСБУЛАТОВИМ

19 березня відбулася зустріч Президента України Л. М. Кравчука з Головою Верховної Ради Російської Федерації Р. І. Хасбулатовим.

В ході зустрічі були обговорені питання українсько-російських відносин. Зазначалося, що в спільних інтересах України і Росії розвивати двосторонні господарські зв'язки, які сприяли б здійсненню в наших державах реформ та демократичних перетворень. Ми повинні тут не конфронтувати, а допомагати один одному.

На жаль, відмітив Л. М. Кравчук, Україна останнім часом відчуває тиск з боку Росії у життєво важливих для нашої держави сферах.

Президент України наголосив, що для розвитку добросусідських відносин між нашими державами необхідно прийнятті і розмови, і дії органів державної влади, що спрямовані на порушення територіальної цілісності. Ідеться, зокрема, про Крим та Севастополь.

Л. М. Кравчук сказав, що він, виходячи з настроїв людей, історичних традицій державотворення в Україні та сучасних реалій, є прибічником президентсько-парламентської форми правління, за якої мають діяти міцна президентська влада і авторитетний парламент з законодавчими та контрольними функціями.

Президент України зауважив, що ми готові до якнайтіснішого економічного співробітництва, але не можна ставити питання про політичну інтеграцію, утворення конфедерації, яка нагадувала б колишній Союз РСР. Це не вписується у схвалений народом України вибір мати незалежну державу, в нашу концепцію державотворення.

Р. І. Хасбулатов висловив свою точку зору з порушених проблем і зазначив, що він є прихильником добрих відносин між Росією та Україною.

Зустріч пройшла в конструктивному дусі.

Прес-служба Президента України.

А В РОСІЇ ЗНОВУ ОКАЯННІ ДНІ...

(Закінчення.
Початок на 1-й стор.).

— хай живе Радянський Союз. А йому вторить генерал КДБ Стерлігов, який з чекістською прямотою заявляє: душити треба всю дембанду та якнайшвидше відроджувати велику соціалістичну вітчизну, маючи на увазі, певно, під останньою і Балтію з Україною, а може, й Фінляндію.

Усі останні масові акції противників Президента Росії Б. Єльцина в Москві пройшли під імперськими гаслами, супроводжувалися голосними виконаннями гімну колишнього СРСР, урочистими підніманнями прапорів з серпом і молотом — **закликами «покласти край розгулу» суверенітетів.** Зазначимо, що ці сили підтримують Верховну Раду Росії й самі також підтримувані нею. Що це, принципова позиція або просто тимчасова опора керівників вищого законодавчого органу Російської Федерації, адже іншої опори у них просто немає?

Що ж стосується самої суті конфлікту, то вона гранично ясна і не є сенсацією. «Розбрід» розпочався ще на IV з'їзді народних депутатів Росії і цілком логічно вилився у пряме протиборство між виконавчими і законодавчими структурами. Але російська криза, тим часом, не схожа на інші. У ній відіграють вчорашні союзники стали непримиренними ворогами. А якщо додати до цього, що Р. Хасбулатов, який ще вчора вдавався до словесних формул щодо «клятих комуняків» і навіть написав глобальну працю про комуністичну бюрократію в колишньому Радянському Союзі, сьогодні ніжно і тремтливо ставиться до нинішніх діячів РКРП і до подібних організацій, які прямо закликають до реваншу і відновлення «единого и неделимого», то сценарій подій можна з переконливістю назвати позбавленим будь-якої логіки.

Де таке можливе, щоб віце-президент, виступаючи проти свого патрона, не подавав у відставку, а голова Конституційного суду, не побачивши у вічі президентських указів, одразу ж зважив їх «спробою державного перевороту»? Складається враження, що тільки тут могла виникнути приказка: «Закон — що дишло: куди повернеш — туди й вишло». І повертали — і йшов. Цар проголошував маніфестом — народові волю, а нескінченна сваволя поміщиків ставала ще нестерпнішою. Комісари почали з декретів про землю і мир, а у цей же час мільйонами знищували своїх співгромадян. Хотілося б сказати про все це лише у минулому часі, та не виходить. Бо й нині ситуація у нашого північного сусіда неясна. А ми — ось тут, поруч. І від відносин з Росією багато в чому залежить успіх наших власних реформ.

Нещодавно у московському Будинку кіно презентували нову документальну стрічку про Соловецький табір особливого режиму. Прем'єрі передував епіграф: «Сталін помер учора. А в Росії знову окаянні дні». На жаль, точніше не скажеш.

Лілія **ГЕОРГІЄВА.**

Москва.

ПОСТАНОВА
Президії Верховної Ради України

Про Декларацію про створення Парламентської асамблеї Чорноморського економічного співробітництва

Президія Верховної Ради України **постановляє:**

Схвалити Декларацію про створення Парламентської асамблеї Чорноморського економічного співробітництва, парафовану Головою Верховної Ради України Плющем І. С. у Стамбулі 26 лютого 1993 року.

Голова Верховної Ради України І. ПЛЮЩ

м. Київ
15 березня 1993 року

ДЕКЛАРАЦІЯ ПРО СТВОРЕННЯ ПАРЛАМЕНТСЬКОЇ АСАМБЛЕЇ ЧОРНОМОРСЬКОГО ЕКОНОМІЧНОГО СПІВРОБІТНИЦТВА

Голови парламентів Албанії, Азербайджану, Вірменії, Грузії, Молдови, Румунії, Російської Федерації, Туреччини і України, зібравшись у Стамбулі 25—26 лютого 1993 року,

Беручи до уваги глибокі і швидкі зміни, що відбуваються в регіоні ЧЕС і в Європі в цілому, вільні від тягаря минулого;

Визнаючи, що настав час здійснення надій і сподівань наших народів, до яких вони прагнули десятиріччями, а також рішучу відданість плюралістичній демократії, яка базується на основних правах і свободах людини, проголошені шляхом вільної економіки і соціальної справедливості;

Підтверджуючи свою рішучість використати будь-які можливості розширення і розвитку співробітництва між їх країнами в різних галузях і на різних рівнях;

З метою:

— Створення правової основи для здійснення цілей і принципів поваги до прав людини, верховенства права і демократичних цінностей, що містяться в Декларації, підписаній 25 червня 1992 року главами держав і урядів країн Чорноморського Економічного Співробітництва, а також у Босфорській Заяві, опублікованій тоді ж,

— Сприяння і внесення вкладу у здійснення цих принципів і цілей,

— Забезпечення доведення через парламенти до народів країн — учасниць принципів і цілей ЧЕС, а також демократичного схвалення народами і їх підтримки цих принципів і цілей, беручи до уваги важливу роль, яку відіграватимуть парламенти і парламентарії в процесі ЧЕС,

— Розвитку дружніх відносин і співробітництва між парламентами і парламентаріями країн ЧЕС та забезпечення таким чином подальшого зміцнення атмосфери довіри і добросусідства між їх народами,

— Сприяння взаємодії країн ЧЕС в інших міжнародних організаціях, членами яких вони є,

Погодились про створення Парламентської Асамблеї, що складається з парламентаріїв країн ЧЕС і іменується «Парламентською Асамблеєю Чорноморського Економічного Співробітництва» (ПАЧЕС).

Голови парламентів згаданих вище країн ЧЕС ухвалили проект Регламенту ПАЧЕС, а також вважають за можливе подати його на затвердження першої сесії ПАЧЕС.

Вирішено провести першу сесію ПАЧЕС у другій половині червня 1993 року в Стамбулі.

Стамбул, 26 лютого 1993 року

ДЕКЛАРАЦІЮ ПІДПИСАЛИ

За Албанію — Петер **Арбнорі,** голова народного меджлісу

За Азербайджан — Іса **Канберов,** голова народного парламенту

За Вірменію — Бабкен **Араркцян,** голова парламенту

За Грузію — Вахтанг **Гогуадзе,** заступник голови парламенту

За Молдову — Петру **Лучинський,** голова парламенту

За Румунію — Андріан **Настасе,** голова парламенту

За Російську Федерацію — Микола Тимофійович **Рябов,** заступник голови Верховної Ради Російської Федерації

За Туреччину — Хюса Меттін **Джиндорук,** голова парламенту

За Україну — Іван Степанович **Плющ,** Голова Верховної Ради України.

Влада Рад — влада Президента

«ЗЕМЛЯ ПОВИННА БУТИ ТОВАРОМ»

У невеликому кабінеті представника Президента у Київській області Івана Марковича Капштика напрочуд багато квітів. Я, записуючи інтерв'ю, не перестаю дивуватися, як гаряче він сприймає запитання чи ствердження, які зачіпають щось потаємне, що болить.

— Іване Марковичу, ви вже встигли придивитися, освоїтися. Але ж і люди придивилися до нової владної структури. Час від часу лунають заклики скасувати її як таку, що вертає назад до командно - адміністративної системи, до диктатури. Особливо ж ратують за це депутати всіх рівнів. Як воно вам бути диктатором?

— Твердо переконаний, що демократія — це дисципліна, порядок, перед якими треба знімати капелюха хто б ти не був. Але я переконався і в іншому: ми ще не всі усвідомлюємо цю просту істину. Звідси й розмови про диктатуру. Але, якщо по суті, то вважаю: на той час, коли інститут представників Президента створювався, іншого виходу не було, бо Ради виявилися нездатними ухвалювати рішення.

Проте життя не стоїть на місці. І сьогодні я скажу так: областю має керувати хтось один. Обраний на загальних виборах генерал-губернатор, чи як його там уже б назвали, але один. Звичайно ж, за лідерства Рад, які, скажімо, могли б бути двопалатними. І це при тому, що і з Радою, і з головою Ради в мене повне взаєморозуміння.

— Якою ви побачили ситуацію в області рік тому й чи змінилася вона нині?

— І в сільському господарстві, і в промисловості був шалений спад виробництва, як, власне, і в усій країні. Проте мене вражає, з одного боку, якийсь ніби параліч влади, а з іншого — її очікування, що хтось прийде й підкаже, що робити. Плюс розпад ланцюжка у відносинах виробника й держави. Я сказав би так: поліпшення ситуації в сільському господарстві та й у промисловому виробництві, а воно на Київщині має великі обсяги, буде тоді, коли спрацьовуватимуть закони.

— Але ж нинішні дії Кабінету міністрів нібито й спрямовані на це. Хіба прийняті декрети не сприяють стабілізації?

— Як вам сказати... Певні намагання уряду є, але вони не відпрацьовані, а документи Кабінету міністрів настільки інколи некомпетентні, що починаєш сумніватися у кваліфікації їхніх творців. Є, приміром, декрети, які суперечать один одному, а є й такі, що заганяють виробника в безвихідь.

Скажімо, декрет про розвиток сільського господарства суперечить Законові про пріоритетний розвиток села. Адже в останньому було чітко обумовлено, що коли держава укладає договір з виробником, вона повністю забезпечує його під цей товар матеріальними цінностями. А нині що? Гра в одні ворота: державі дай і м'ясо, і молоко, і зерно, а техніку, пальне, запчастини шукай, де хочеш.

Але ж у нас не лише сільськогосподарське виробництво. На Київщині виробляється більше промислових виробів, ніж у будь-якій іншій області. Проте й тут спад. Цікава деталь: восени минулого року виробництво в основному стабілізувалося, ми виготовляли продукції навіть більше, ніж 1991 року. Але вихід з рублевої зони поставив підприємства на коліна — не маємо змоги нині вести рівноправний економічний діалог з партнерами країн СНД, хоч умови й можливості для цього є. Створюється враження, ніби уряд «заморозив» будь-які поривання вийти з цієї катастрофічної ситуації.

— Іване Марковичу, на ваш погляд, що буде з колгоспним виробництвом?

— А що з ним буде? Добре, що хоч вистачило глузду не розігнати колгоспи. Ця форма виробництва потроху реформується — де паювання, де акціонування впроваджується, змінюється й мотивація праці. У виробника з'являється заінтересованість, що сприяє зростанню продуктивності праці. Фермерство поки що не виправдовує надій, принаймні погоди воно не робить. І так буде доти, доки ми не змінимо форму власності на землю. Коли земля буде товаром, коли її можна буде купувати й продавати, як це робиться в усьому світі, тільки тоді ми зможемо як слід нагодувати людей.

— Давня проблема: Київ і Київська область. У «верхах» ніяк не дійдуть згоди, що тут на першому місці.

— Надумана проблема з'явилася, коли штучно роз'єднали цей єдиний організм. Сьогодні ми повинні співпрацювати, шукати шляхи для цього співробітництва. З області в Київ їдуть щодня 200 тисяч чоловік, область повинна годувати киян. Але доки ми ці зобов'язання будемо виконувати однобоко? Містові потрібно м'ясо, молоко, хліб? То нехай місто вкладає гроші у виробництво кормів, гербіцидів, переробну промисловість.

Загалом же у відносинах Київ — область я не бачу проблем, що їх не можна було б розв'язати. Їх усі можна розв'язати, але за умови рівного партнерства.

— Обійти проблеми екології, мабуть, неможливо...

— Це так. Адже 60 відсотків населення області так чи інакше вражено радіонуклідами. Нам би забезпечити людей чистими продуктами харчування — та де їх узяти? Хоч сьогодні треба спорудити п'ять тисяч будинків для відселення жителів із забруднених зон, зокрема з Поліського, а коштів катма.

Але ж до наслідків Чорнобильської катастрофи додаються інші, не менші біди. Зокрема, Узин, де мешкає 16 тисяч жителів, став жертвою господарської недбалості. Тут двадцять років тому сталася аварія нафтопроводу, з якого в грунт вилилося понад тисячу тонн авіаційного гасу. Тепер мешканці Узина й навколишніх сіл черпають його з колодязів. Пляма поширюється, вона вже проникла на Бучазький горизонт. Ми будемо вимагати від уряду України, щоб Узин було оголошено зоною екологічного лиха. Так, на локалізацію біди потрібні мільярди карбованців. Але іншого виходу немає. Тим більше, що винуватці відомі: аварія сталася з вини військової частини, що дислокується біля Узина. Слід сказати, що на всі наші звертання ані уряд, ані Міністерство оборони України не відреагували.

— Іване Марковичу, незабаром посівна, а народ гомонить, що й не зоремо, й не посіємо, і що взагалі нас чекає голод, бо нема пального.

— Еге ж, і минулого року про те гомоніли, а, слава Богу, і посіяли, і зібрали. Звичайно, коли б ми, як законослухняні громадяни, вірили нашому урядові, що пообіцяв забезпечити хліборобів нафтопродуктами для посівної — навіть спеціальну постанову прийняв, і чекали, поки він виконає цю обіцянку, то для чуток і справді були б підстави. Бо до цього часу обіцяного ми не одержали.

Колгоспи й радгоспи самостійно добули, і це справді так, бензин, і дизпальне, і мастила. Маємо цього добра місячний запас. Отож посіємо.

Але я зовсім не хотів би, щоб уряд, прочитавши ці дані, заспокоївся, ніби йому вже нічого й робити. Бо, спостерігаючи, як нині вибудовується вертикальна структура влади, коли міністерства знову підгрібають під себе те, що їм не належить, і те, що вони не заробили, мене охоплює тривога. Бо я вже не раз переконувався: коли погано і треба вирішувати — це справа адміністрації. А коли настає час ділити зароблене, то тут же висовується міністерська рука з найбільшим лантухом: «Моє!». Я з такою політикою ніколи не погоджуся.

— То — виживемо?

— Виживемо. Тим більше, що й для городян, які бажають мати городи, ми виділяємо площі. Стараємося дати землю біля залізничних станцій, автотрас. Торік для киян виділили 40 тисяч гектарів. Якщо будуть бажаючі обробляти землю цієї весни — нікому не відмовимо.

— Дякую за розмову. І успіхів вам!

Інтерв'ю взяла Валентина ПИСАНСЬКА.

ЗВЕРНЕННЯ

ОРГАНІЗАЦІЙНОГО КОМІТЕТУ З ПІДГОТОВКИ ТА ПРОВЕДЕННЯ ЗАХОДІВ У ЗВ'ЯЗКУ З 60-ми РОКОВИНАМИ ГОЛОДОМОРУ В УКРАЇНІ ДО ВСІХ РАД НАРОДНИХ ДЕПУТАТІВ, ПРЕДСТАВНИКІВ ПРЕЗИДЕНТА, МІСЦЕВИХ ДЕРЖАВНИХ АДМІНІСТРАЦІЙ, ГРОМАДСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ

Дорогі співвітчизники! Сумну і скорботну подію відзначаємо ми нинішнього року — 60-річчя голодомору в Україні. У зболеній народній пам'яті ніколи не забудуться трагічні лихоліття 1932—1933 років, коли на очах усього цивілізованого світу над українським людом коївся жахливий злочин масового народовбивства.

Указом Президента України Л. М. Кравчука визначено загальнодержавні заходи у зв'язку з 60-ми роковинами голодомору в Україні. Намічено, зокрема, провести у вересні 1993 року Дні Скорботи і Пам'яті жертв голодомору в Україні, повсюдно розгорнути їх належну підготовку і здійснення. Дні всенародної Скорботи і Пам'яті будуть широко висвітлені засобами масової інформації. Вирішено звернутися до ЮНЕСКО з пропозицією про внесення 60-х роковин голодомору в Україні до Календаря річниць віковопомних подій цієї міжнародної організації.

Жахливий голод в Україні, планово зорганізований репресивним комуністичним режимом, призвів до незліченних людських жертв. Сьогодні вже відомо, що голодною смертю загинули мільйони й мільйони українців, представників інших національностей України.

Тому важливо, щоб у кожній області, кожному районі, місті і селі нашої тепер незалежної держави ми вшанували світлу пам'ять безвинно вигублених голодом людей. Впорядкування масових поховань замучених голодом, встановлення хрестів, інших пам'ятних знаків, впорядкування кладовищ, проведення в церквах і храмах молитов та панахид — найперше і найголовніше, чим можна було б воістину по-народному, по-християнськи спом'янути наших загиблих від голоду-геноциду батьків і матерів, братів і сестер.

Про страхітливий злочин комуністичної кліки проти українського народу мають знати і завжди пам'ятати наша молодь, наші діти. Нехай дізнаються вони про страшні, нелюдські страждання нашого народу від голоду, репресій, війни, безглуздих імперських експериментів. Хай розкажуть їм про це батьки вдома, вчителі на уроках, краєзнавці й історики під час екскурсій, паломництва до священних місць захоронення жертв голодомору.

Впевнені, що підготовка і проведення Днів Скорботи і Пам'яті набудуть широкої гласності. Свідчення очевидців, розповіді про загиблих від голодомору, місцеві архівні матеріали й документи, творчі доробки митців — усе це знайде висвітлення в місцевих газетах, по радіо, телебаченні.

Сподіваємося, що всю цю роботу на місцях організують і будуть координувати оргкомітети, в діяльності яких активну участь візьмуть представники державних органів, громадських організацій і товариств, релігійних об'єднань, творча інтелігенція.

Дні Скорботи і Пам'яті — подія всенародна.

Вона увійде сумним споминем в кожен дім, в кожне людське серце. Хай страшні події 60-річної давності послужать прокляттям трагічному минулому і пересторогою майбутньому, спонукають усіх нас до роздумів, що можна зробити з волелюбним і працьовитим народом, коли він не має власної держави.

Хай пам'ять про невинно убієнних голодом-геноцидом буде світлою і вічною!

Продиктовано в номер

ПЕРШОГО КВІТНЯ СТРАЙК!

На зустрічі 17 березня у Донецьку представників Незалежної профспілки гірників, профспілки працівників вугільної промисловості і Координаційної ради регіональної спілки страйкових комітетів Донбасу було вирішено провести триденний страйк на знак протесту проти «безвідповідального ставлення уряду» до виконання вимог профспілок і прийняття «Нових положень» до угоди між профспілками та урядом. Страйк вирішено розпочати 1 квітня.

ПРОТИ МАФІЇ

21 березня у Чернігові відбулося віче представників мікрорайонів та громадсько-політичних організацій області, де обговорено стан боротьби з корупцією, спекуляцією, зловживанням службовим становищем. Висловлено недовіру кільком прокурорам, кинуто виклик мафії («Ми своїми силами можемо навести порядок»). Утвореному з лівих та правих радикалів громадському комітетові надано повноваження «здійснювати контроль за роботою торгових, побутових організацій, баз та складів, організувати боротьбу з корупцією і спекуляцією спільно з відповідними органами влади». Через ідейні розбіжності до громадського комітету не увійшли Рух, УРП, ДПУ, ПДВУ. Отже, на радість мафії, суцільного фронту проти неї не створено.

«ГЕТЬМАН САГАЙДАЧНИЙ»

завершив заводські державні випробування. Після їх завершення прибув до Севастополя з Керченського суднобудівного заводу «Залив». З нагоди включення цього корабля до складу ВМС України відбувся мітинг. Командуючий ВМС України контр-адмірал Борис Кожин тепло привітав команду корабля. Командиром корабля призначено капітана третього рангу Володимира Катушенка. У команді — 51 відсоток українців, 46 — росіян, є представники інших національностей.

«Гетьман Сагайдачний» має довжину 120 метрів, водотоннажність — 3,5 тисячі тонн, швидкість — 32 вузла, автономність — 30 діб. Корабель оснащений зенітно-ракетним комплексом, протичовневим вертольотом та іншим сучасним озброєнням.

СКАНДАЛ З «СЮРПРИЗОМ»

В Одесі раптом зникли з торгівлі порівняно дешеві вафельні торти «Сюрприз», що мали неабиякий попит. Виявилося, шлях їм перепинило нещодавно створене управління захисту прав споживачів облдержадміністрації. «Сюрпризів», виготовлених місцевою кондитерською фабрикою, забраковано воно аж на два мільйони карбованців, бо визнало їх... неїстівними.

Для виготовлення тортів кондитери замість харчового жиру використовували кістковий, не дуже піклувалися й про якість іншої сировини, до того ж — порушили технологію. Вважали, певно, що й такі «Сюрпризи» розпродадуть. А на здоров'я споживачів начхати. І, до речі, не тільки кондитерам. Бо лиш останнім часом управління припинило реалізацію продовольчих товарів на суму понад 7 мільйонів карбованців.

СТВОРЕНО ФОНД ДЛЯ МАЛОЗАБЕЗПЕЧЕНИХ

На зборах глав районних держадміністрацій, керівників підприємств, банків, представників комерційних структур Рівненщини створено Фонд захисту малозабезпечених. Таких в області чимало. 190 тисяч чоловік отримують мінімальні пенсії, 20 тисяч — так звані соціальні: це по 2 тисячі карбованців. Фонд допомагатиме оплачувати житло, лікування тощо. Один з перших зробив внесок у Фонд банк «Изумруд» — 300 тисяч карбованців.

РОЗСЕКРЕЧЕНІ ЛІКИ

Вчені Інституту фізичної хімії АН України та Київського державного інституту вдосконалення лікарів створили принципово новий препарат-сорбент ентеросгель. Він пройшов широку клінічну апробацію і має дозвіл міністерства охорони здоров'я на використання в клінічній практиці. Можливості цього препарату просто вражають. Виводить з організму радіонукліди, токсичні метаболіти, що накопичуються в ньому при захворюваннях печінки, нирок, шлунково-кишкового тракту та інших внутрішніх органів. Рятує ентеросгель від всіляких отруєнь та інфекційних захворювань, навіть таких тяжких, як дизентерія, сальмонелез, гепатит. Але в аптеках вам цього сорбенту не запропонують, та й не в кожній клініці знають про нього. Чому? На це питання відповідає завідуючий лабораторією кремнійорганічних матеріалів Інституту фізичної хімії доктор хімічних наук ЮРІЙ ШЕВЧЕНКО:

— Ентеросгель був розроблений вченими у середині 70-х років. Його властивостями зацікавились військові медики. Тоді наші солдати в Афганістані дуже потерпали від ниркової та печінкової недостатності. Аплікаційні сорбенти також допомагали тисячам поранених, у яких гноїлися рани, і буквально повертали життя тим, хто мав дуже великі опіки.

Тоді на сорбент було накладено гриф «секретно». Згодом ним лікували потерпілих від катастрофи на ЧАЕС. До недавнього часу про це теж не повідомлялося. І лише два роки тому державне еколого-охоронне підприємство «Креома», що діє в структурі дослідно-виробничої бази нашого інституту, почало випускати його для всіх.

— Отже, ентеросгель можна вживати як звичайні ліки.

Подробиці

Але вчені вашого інституту вирішили досягти більшого...

— Так. У санаторії «Ворзель» АН України відкрили реабілітаційне відділення «Вірсавія» для потерпілих чорнобильців і тих, хто проживає на забруднених територіях. Зробили все необхідне, щоб лікувати хворих, застосовуючи ентеросгель у комплексі з іншими методиками — внутрісудинною лазерною стимуляцією крові, фітотерапією, глинолікуванням, масажем, водними процедурами, мануальною терапією. Скажімо, червоний низькоенергетичний лазер стимулює активні обмінні процеси доброякісного кровотворення, а хворі клітини розпадаються, їх швидко підхоплює і виводить з організму ентеросгель. Подібна дія його й при інших стимулюючих процесах. Без сорбенту організму важче самоочищатися. Одна порада: звертайтеся у «Вірсавію» не тоді, коли вам стане нестерпно боляче, а коли тільки-но підозрюєте якусь недугу. Профілактичне лікування зміцнить вам здоров'я.

— Які ж можливості сорбенту і чи кожен може його купити?

— Нині випускаємо п'ять видів сорбентів. В інституті та «Креомі» створено кілька лабораторій, які працюють над розширенням асортименту. Ведеться так званий «адресний» пошук препаратів, під конкретне захворювання: проти гепатиту, малокрів'я у дітей, очищення крові. Розроблено аплікаційні сорбенти для лікування ран. Виробництво невелике. Торік випустили 30 тонн сорбентів. Потреба ж у сотні разів більша. АН України попросила уряд включити наші види продукції до державної програми ліквідації наслідків Чорнобильської катастрофи. Вважаю, що ентеросгель повинен бути у кожній домашній аптеці. А купити сорбент можна у «Креомі».

Ніна ОНИЩЕНКО.

Благодійність

ПОДАРУНОК ВІД ДОКТОРА ЦИГЛЕРА

У Німеччині слабочуючих дітей виліковують протягом двох років. Методика лікування досить проста: досвідчені спеціалісти, турбота, спецапаратура.

В Україні сьогодні понад 50 тисяч дітей з вадами слуху, причому жодної методики надання допомоги, крім спецшколи, спецінтернату, спецвиробництва, не існує. Лікуванням займаються лічені одиниці цих закладів і, як правило, лише ті, кому допомагають іноземці.

Київській школі-інтернату № 9 для слабочуючих дітей поталанило: понад року нею піклується Баварський Червоний Хрест. Нещодавно в гостях у дітей побував його представник доктор Циглер. Привіз дитяче харчування, одяг, одноразові шприци, телевізор, і головне — слухові апарати. Та крім цього, німецький меценат запросив малюків улітку відвідати Баварію. Там кожному з них зроблять обстеження і визначать курс лікування. Там кожен з малюків зможе, нарешті, відчути себе звичайною щасливою дитиною.

Андрій БОЄЧКО.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Офіційно

ЗАПИТ ДО УРЯДУ

Голова Федерації професійних спілок України Олександр Стоян, виступаючи на засіданні Кабінету міністрів, пославшись на численні звернення з місць, зробив до уряду офіційний запит.

Ще 21 листопада 1992 року Верховна Рада України прийняла Закон «Про державну допомогу сім'ям з дітьми», який до цього часу не працює через відсутність механізму його виконання.

Відповідаючи на запит, міністр праці України Михайло Каскевич запевнив, що відповідні документи щодо Закону «Про державну допомогу сім'ям з дітьми» вже направлені на місця. Прем'єр-міністр України Леонід Кучма у зв'язку із запитом голови Федерації профспілок дав доручення провести з цих питань службове розслідування.

Профінформ України.

Замість архіву — розписка

Детектив

Після публікації в «ГУ» від 13 січня ц. р. інформації «Куди вивезли архів уряду УНР?» до корпункту газети звернувся викладач Луцького педінституту кандидат історичних наук Микола Кучерепа, який розповів, що, працюючи в Державному архіві Волині, він знайшов деякі документи про архів уряду УНР, який було знайдено у липні 1946 року на горищі Свято-Троїцького собору. Зокрема, Микола Михайлович показав акт про вилучення цього архіву, складений 23 липня 1946 року і підписаний благочинним Луцького благочинного округу протоієреєм Василем Осташевським, сторожем собору Діонісієм Нестеруком, пономарем Миколою Васечко.

З грифом «Таємно» в архіві зберігається копія листа уповноваженого ради у справах Російської Православної Церкви при Волинському облвиконкомі М. Діденка, написаного в серпні 1946 року і надісланого до Києва на адресу уповноваженого ради у справах Російської Православної Церкви при Раді Міністрів УРСР П. Ходченка, в якому чітко сказано, що знайдений архів уряду УНР був переданий в органи МГБ. Діденко писав: «Маю розписку про передачу цього архіву від начальника відділення УМГБ». Отже, сліди ведуть в архіви колишнього КДБ.

Той же Діденко писав секретарю Волинського обкому і Луцького міськкому КПБ(У) І. Трофілову (дослівно): «З обов'язку моєї роботи, і як комуніст, рахую своїм обов'язком повідомити вам наступне: а) в соборі 12.7.1941 року була проголошена бандерівцями «незалежна самостійна Україна». б) в соборі немало знайдено контрреволюційної літератури і був знайдений архів Петлюри і його міністерств».

Цікавим є пояснення протоієрея з Луцька Василя Осташевського, написаного ним голові Ради у справах Російської Православної Церкви при Раді Міністрів СРСР, в якому він розповідає, як було знайдено «архів колишніх вожаків петлюрівського руху, їх переписку, директиви Петлюри». Закінчується пояснення такими словами: «Як відзнаку за цю мою роботу я був ощасливлений наданою мені можливістю побувати у серці нашої Великої Батьківщини в чудесній Москві у жовтні 1946 року». Видно з усього, що знайдений архів уряду УНР викликав підвищений інтерес у відповідних органів.

Отже, сьогодні вже відомо, де шукати архів. Слово — за працівниками Служби безпеки України.

Богдан БЕРЕКЕТА.

Луцьк.

ДЕЩО ПРО ДЕФІЦИТ ЦВЯХІВ

Коли Ісуса вже розпинали на хресті, раптом виявилося, що бракує одного цвяха. Якраз для голови. «Ой, недаремно тут циган крутився»,— спересердя сплюнув страж. Ісус же мовив: «Цигане, за те, що ти вкрав цвяха і позбавив мене ще більших страждань, дарую тобі і всьому твоєму родові три привілеї: волю, безтурботність і непідвладність».

Аби уникнути можливих закидів, одразу зауважу, що мова йтиме не про людей просто циганської крові, які живуть поряд. А про тих, кого щодня бачимо з простягненою рукою під церквою й інстинктивно шарахаємось, притримуючи гаманці, запримітивши десь у натовпі.

А останнім часом київський світ підприємців і навіть злочинців почало лихоманити від дивного циганського угрупування наркоманів, що контролює всі столичні рин-

Зверніть увагу

ки і всі комерційні точки Борщагівки та Новобіличів. Кінець зими — саме той період, коли ціна за наркотик надзвичайно висока: макові запаси вичерпуються, а імпортні гашиш, кокаїн, крек коштують дорого. Значно дешевше купувати їх за гроші чужі. У передчутті ломки налітають, як смерч, у пошуках грошей, і тікають від них рекетири, комерсанти, міняйли, пасують перед несамовитими і озброєними до зубів.

А прокуратура спить. Спробували розбудити — кажуть: пишіть офіційну заяву, викладіть факти про «наявність складу злочину». Тоді — може — почнемо слідство. Цікаво, хто добровільно підпише собі смертний вирок?

І ще одне. Було б непогано наштампувати побільше цвяхів. Бо тоді забракло тільки одного. А сьогодні?

Іван ФІЛІПЕНКО.

Резонанс

ОБЕРЕЖНІШЕ З ВИСЛОВАМИ!

З приводу рубрики «Інтерв'ю у кулуарах» на ім'я вашого кореспондента і його колеги С. Лавренюка надійшов гнівний лист Сидоренко Олександри Павлівни з Миколаєва, яка підписалася: «53 года, украинка, филолог, коммунист». Щоб філолог не звинуватила у неточному перекладі, наведу витримки з листа в оригіналі.

«...почему вы не берете интервью по вопросам экономики у этих дармоедов в ВС? Не потому ли, что у них на это умишка не хватает? Почему вы, журналисты, берете постоянно интервью для политического трепа у этих бандеровских придурков:... (автор не хоче наводити конкретних прізвищ, які в листі є)? Сколько они вам доплачивают? Почему же вы не напишете, что эти дармоеды не принимают участия в работе ВС, а сидят на шее своего нищего народа... Ваш коллега по вопросам посевной обратился не к этим параноикам, а к нормальным депутатам...»

Шановна пані Сидоренко! Те, що ви пишете, уже не оцінка діяльності обраних народом представників у вищий законодавчий орган. Тобто, ви несете відповідальність не просто за неправду (неаргументована критика), не просто за образу особи, ви даєте ляпаса мільйонам виборців. А за це існує можливість притягти вас до кримінальної відповідальності. Що стосується нас, журналістів, то чомусь лише 82 «дармоїди», як ви їх називаєте, дають інтерв'ю. «Нормальні», про яких ви кажете, чомусь не виступають на сесії, не беруть участі в обговореннях законопроектів і не дають інтерв'ю. Не хочуть. Пробував. І мені цікаво знати їхню думку.

Костянтин ПАРИШКУРА.

Приватизуємось...

Готуйте гроші

У київських міських газетах опубліковано списки об'єктів, що підлягають приватизації шляхом продажу за конкурсом і за вільно конвертовану валюту, а також на аукціоні.

Якщо ви маєте достатньо валюти, то у вас є шанс придбати універмаг у Ленінградському, громадський і культурний центри у Московському та Шевченківському районах. Щоправда, вони належать до так званих об'єктів незавершеного будівництва. Головна умова до тих, у кого буде кращий проект — зберегти функціональне призначення цих споруд.

На аукціоні, де ходитиме теж тільки вільно конвертована валюта, можна буде придбати у приватну власність ресторан «Млин» і павільйон «Шашлична» у мальовничому Гідропарку, взяти у довгострокову оренду ресторан «Москва». Приватизується також душовий павільйон «Чайка» у Шевченківському районі.

В довгострокову оренду, але вже за карбованці, можна буде придбати 38 комісійних магазинів, умови використання яких не обумовлюються.

Як повідомив головний спеціаліст Фонду комунального майна Києва Сергій Сікорський, всі об'єкти нині готуються до аукціону — робиться інвентаризація майна, визначається стартова ціна. Кошти, одержані за цю муніципальну власність, надійдуть у позабюджетний фонд, а як ними розпорядитися — вирішуватиме Київрада.

Заяви на приватизацію слід подавати у Фонд комунального майна протягом місяця за адресою: Київ, Михайлівська площа, 1, кв. 623. За участь у конкурсі встановлено плату — 2300 карбованців.

Слід відзначити: це перший крок Фонду державного майна Києва до приватизації.

Валентина ПИСАНСЬКА.

Виставки

АВТОМОБІЛІВ ПОБІЛЬШАЄ

Всього два дні, 24 і 25 березня, у павільйоні № 17 Центру виставок і ярмарків України проходитиме виставка-ярмарок «Перспективна автомобільна техніка, вузли та комплектуючі до них частини». Її організатори — Міністерство машинобудування, військово-промислового комплексу та конверсії України, харківський інженерний центр «Конверсія».

Мета експозиції — забезпечити якісну підготовку програми розвитку автомобілебудування, якою передбачається модернізація діючих і створення нових потужностей по випуску легкових і вантажних автомашин, автомобілів спеціального призначення та автобусів з використанням вивільнених потужностей конверсованих підприємств, об'єктів незавершеного будівництва, існуючих об'єктів автобудування.

Відвідувачі побачать продукцію понад 100 підприємств, які випускають легкові та вантажні автомобілі, автобуси, а також вузли й агрегати для автомобільної техніки. Зокрема, детально розкриваються діяльність в цьому напрямі львівських, запорізьких та кременчуцьких автомобільників. Ця виставка сприятиме встановленню прямих контактів з виготовлювачами техніки.

Леонід СІКОРА.

Ювілеї

КОЛИ ТУРИЗМ ЩЕ НЕ БУВ «БАЗАРНИМ»...

Вадим Олександрович Криворученко, якому сьогодні виповнюється 80 років, стояв у витоків міжнародного туризму в Україні. Саме йому довелося налагоджувати розгалужену систему туризму для іноземців, розробляти туристичні маршрути для українських туристів. Ні, не того «базарного» туризму, який сповідують дрібні туристичні фірми, а справжнього. А скільки учнів виховав Вадим Олександрович? Навіть точну кількість назвати важко. Всі вони зараз працюють у об'єднанні «Інтурист-Україна». І пам'ятають свого вчителя.

Ветерану міжнародного туризму нашої країни вони бажають здоров'я, щастя, вічної молодості.

Подумалося: добре, що у наші нелегкі часи не забули про людину, пам'ятають про її справи. І хочеться вірити, що згодом, коли ми станемо багатими і нас не цікавитимуть базари Туреччини, Польщі, Індії та Китаю, принципи організації міжнародного туризму, закладені Криворученком, знову стануть у нагоді. Втім, вони і зараз діють.

Ярослав СЕРГІЄНКО.

ЗНОВУ ШВЕДИ ПІД ПОЛТАВОЮ

Добра вість

На цей раз їхній похід виявився досить успішним: шведська фірма «Альфа-Лаваль» виконала замовлення тампонажного управління об'єднання «Укрнафта» і звела у приміській Абазівці міні-молокозавод. За добу тут переробляють 30 тонн молока на масло, вершки, сири, пастеризоване молоко. Тампонажники, створивши підсобне господарство на базі чотирьох приміських сіл, узялися за реконструкцію старих тваринницьких приміщень, будують нову ферму і відгодівельний комплекс.

Григорій ГРИНЬ.

Полтавська область.

ПОГОДА

23 березня в західних областях, 24 березня по Україні невеликі опади переважно у вигляді дощу. Вітер західний та північно-західний, 5—10, сьогодні в Карпатах пориви 15—20 метрів за секунду. Температура сьогодні вдень 12—17, на Прикарпатті до 20 градусів тепла. У східних областях 7—12 тепла. 24 березня вночі 0—5, удень 6—11, на півдні та сході України 10—15 градусів тепла.

По Києву та області сьогодні вдень без опадів. Вітер західний, 5—10 метрів за секунду. Температура 12—17 градусів тепла.

Фото Леоніда ПІДЛУЖНОГО.

«ПОПУТНИК» ВИЯВИВСЯ НЕПУТНІМ

Кримінальна хроніка

За санкцією прокурора заарештовано заступника голови Пролетарського райвиконкому Донецька, голову адміністративної комісії Анатолія Іванова. Проти нього порушено кримінальну справу по звинуваченню у хабарництві, зловживанні службовим становищем.

Злочинну діяльність А. Іванова пов'язують, перш за все, з малими підприємствами. Так, він незаконно отримував платню в МП «Попутник», яке спеціалізувалося на продажу вино-горілчаних виробів. Тут же за сумісництвом значилася і його дружина — головним бухгалтером на винзаводі. В іншого МП, де також отримував зарплату на підставну особу, Іванов, використовуючи службове положення, забрав машину.

При обшуку на квартирі «охоронця громадських інтересів», власника двох дипломів про вищу освіту, виявлено товарів імпортного та вітчизняного виробництва на півтора мільйона карбованців...

Юрій ДОЦЕНКО.

Донецьк.

Коротко

АСОЦІАЦІЯ РЕЛІГІЄЗНАВЦІВ

З ініціативи науковців Ужгорода в області створена Закарпатська гуманістична асоціація релігієзнавців. Її мета — турбота про духовне відродження України, підвищення ролі релігії в цьому процесі, утвердження атмосфери толерантності до поглядів і традицій людей різної світоглядної та конфесійної орієнтації. Сьогодні в регіоні діє 1210 релігійних громад 20 різних напрямів та течій. Вони у значній мірі впливають на морально-політичну ситуацію в краї.

Асоціація прагнутиме до координації та поглиблення діяльності державних установ та релігійних об'єднань стосовно стабілізації становища в регіоні.

Микола ГОРВАТ.

Ужгород.

ВОДИ БАГАТО, ВОДИ НЕМАЄ...

У Рівному відбулася міжобласна нарада з питань впливу осушної меліорації та радіаційного забруднення на екологічний стан Українського Полісся. В її роботі взяли участь науковці та меліоратори з Києва, Львова, Житомира, Хмельницького, Луцька. Ухвалили здійснити інвентаризацію осушних систем для визначення їх господарської цінності та відповідності щодо екологічних вимог. З природою не можна гратися в піжмурки. Знищуючи її, ми знищуємо себе самих.

Анатолій ПЕТРИЧЕНКО.

Рівне.

ДВАДЦЯТЬ ПЕРША АКАДЕМІЯ

У міністерстві юстиції України вручено реєстраційне свідоцтво № 422 новій громадській організації викладачів і наукових співробітників вищих навчальних закладів — Академії Наук вищої школи України. Президент академії, доктор фізико-математичних наук Віталій Стріха сказав кореспонденту УКРІНФОРМ, що до нової громадської організації входить половина вузів чотирьох міністерств, в 19 регіональних відділеннях працюють понад тисяча докторів і ще більше кандидатів наук — основний науковий потенціал України. Стипендій академія не має.

Реклама

Загублені кутовий штамп і круглу печатку МП «Арго» Подільського району м. Києва вважати недійсними з 20 березня 1993 р.

А В УСЬОМУ ІНШОМУ, ПРЕЧУДОВА ФЕМІДО,— УСЕ ГАРАЗД, УСЕ ГАРАЗД...

Низка опублікованих «Голосом України» статей («А судді хто?» від 19 січня, «Нехай злочинці гуляють?» від 17 лютого, «То хто ж судді?» від 5 березня цього року) стали предметом серйозної розмови у створеній Верховною Радою тимчасовій комісії з питань боротьби з організованою злочинністю, корупцією і хабарництвом, яку очолює Віктор Слесаренко. Нагадаємо: йшлося про проблеми Дніпропетровського управління по боротьбі з організованою злочинністю, досвід якого свого часу запозичили правоохоронні органи не тільки ближнього, а й далекого зарубіжжя. Та й сьогодні, на думку експертів, управління має найпередовішу методику оперативно-пошукової й іншої роботи. І ось його співробітники взяли на себе сміливість заговорити у пресі про те, про що вперто замовчується на всіх щаблях судово-правової влади: про необгрунтоване звільнення в розгляді великих кримінальних справ, безпідставне повернення їх на додаткове розслідування, нарешті про неправомірні зміни суддями запобіжних заходів з метою допомогти злочинцеві уникнути якщо не лави підсудних, то заслуженого терміну покарання. Два слідчих з Дніпропетровська переконливо те засвідчили. І виходило, що авторитет, за словами відомого кіногероя, «найгуманнішого суду в світі» завойовується в Дніпропетровську на гопниках, бойовиках, цеховиках і наркоманах. Одним судді допомагали «закосити», звільняючи з-під варти до наступного розбою, другим — змінювали запобіжні заходи на тій підставі, що немає результатів експертизи, справи третіх відправляли на додаткове розслідування у зв'язку з відсутністю складу злочину тощо. Незабаром мине три роки, як у слідчому ізоляторі Дніпродзержинська сидить якийсь собі Зельцер, якому ставлять за провину всі тяжкі — від розкрадання в особливо великих розмірах до зберігання боєприпасів. Сьогодні він обіцяє, що влітку, нарешті, потрапить на гарячий пісок Сочі, а не на лаву підсудних, як того бажали б слідчі.

Цього разу прибулі до Києва з Дніпропетровська слідчі говорили не про «наперсточників», яких, втім, також згадали: вони вже «розкатали» свій стартовий капітал — хто заробив мільйони, хто — мільярди. Йшлося про «статус» недоторканності» тих, хто смикає за ниточки або зав'язаний у мертві вузлики мафіозних структур і кланів. За словами начальника управління В'ячеслава Гребньова, розплутаєш такого вузлика, а тобі повертають справу на додаткове розслідування, а там уже дивись обома... Члени депутатської комісії Володимир Яцуба, Віктор Слесаренко, Михайло Потебенько, Олександр Коцюба та інші, очевидно, здогадувалися, що це означає, про що кажуть і на що звертають увагу слідчі й оперативники. Наказ міністра МВС № 66 щодо перепідпорядкування особового складу у справі боротьби з організованою злочинністю керівникам УВС областей і міст звів нанівець як цілі і завдання цього управління, так і взаємовідносини всіх вертикальних структур правоохоронної системи. Інакше як «на замовлення» його сьогодні не називають. У такий неприкаяний, без правового забезпечення, час цей наказ не прорахунок, а загроза. Якщо не помічати цього з виглядом дворецького маркізи з однієї старовинної пісеньки, — це, як кажуть, може спричинити... І члени комісії ухвалили проміжне рішення — виїхати, щоб вивчити кримінальні справи та обстановку на місце. А заразом залучити до цієї роботи співробітників Генеральної прокуратури, Верховного Суду, Служби безпеки. Час не жде: слідчі обласної прокуратури, за повідомленнями з Дніпропетровська, хто йде в комерційні структури, хто — поспішає перейти до В'ячеслава Гребньова, його ж управління вже визріло для страйку.

А керівництво обласного суду і прокуратури тиснуть на них, щоб особовий склад слідчих визнав: поквапилися вони зі своєю відвертістю з пресою. А в усьому іншому, пречудова маркізо,— усе гаразд, усе гаразд...

Олександр ІГНАТЬЄВ.

У НАЦІОНАЛЬНОМУ БАНКУ УКРАЇНИ

Як уже повідомлялося, Кабінет міністрів України видав Декрети «Про систему валютного регулювання і валютного контролю», «Про порядок здійснення розрахунків у іноземній валюті».

Національний банк України своєю інструкцією, починаючи з 15 березня 1993 року, встановлює такий порядок обігу іноземної валюти на території України.

1. Використання іноземної валюти як засобу платежу на території України дозволяється лише для проведення платежів на підприємствах торгівлі, які мають індивідуальну ліцензію Національного банку України на здійснення торгівлі товарами з оплатою в іноземній валюті.

2. Індивідуальна ліцензія на здійснення торгівлі товарами з оплатою в іноземній валюті надається Національним банком України суб'єктам господарської діяльності — резидентам України після розгляду їх документів за клопотанням обласного управління Національного банку України. Всі раніше надані Національним банком України дозволи підлягають перереєстрації до 30 квітня 1993 року

Індивідуальна ліцензія надається Національним банком України в першу чергу суб'єктам господарської діяльності — резидентам, які здійснюватимуть роздрібну торгівлю в аеропортах, морських та залізничних вокзалах, що обслуговують міжнародні рейси, а також у готелях мережі «Інтурист», вільних економічних зонах, центрах міжнародного туризму.

3. За валюту можуть реалізовуватися товари тільки іноземного виробництва, ввезені в Україну з додержанням митних правил, оплата яких здійснена торговельною організацією в іноземній валюті в безготівковому порядку безпосередньо нерезиденту чи посереднику за укладеним контрактом з нерезидентом. Комісійна торгівля за валюту забороняється.

4. Організація встановлює ціни на товари, які реалізуються за іноземну валюту (як в іноземній валюті, так і за українські карбованці), згідно з чинним законодавством. Перерахунок вартості товару в українські карбованці здійснюється з додержанням курсу, встановленого Національним банком України на момент продажу товару.

5. Для одержання індивідуальної ліцензії на роздрібну торгівлю за іноземну валюту слід подати в Головне валютно-економічне управління Національного банку України такі документи:

— клопотання обласного управління Національного банку України;

— заяву в довільній формі із зазначенням місця торгівлі (адреси);

— нотаріально засвідчену копію статуту та свідоцтво про його реєстрацію;

— довідку уповноваженого банку про відкриття валютного рахунку і згоду на касове обслуговування чи інкасацію;

— довідку податкової інспекції про розміри валютних надходжень за 1992 рік і сплату податку до Державного валютного фонду України та фондів місцевих Рад, якщо здійснювалась торгівля та надавались послуги з оплатою в іноземній валюті на підставі ст. 2 Указу Президента України від 19 березня 1992 року № 162 «Про заходи щодо стимулювання зовнішньоекономічної діяльності»;

— копії контрактів або протоколів намірів з нерезидентами на купівлю товарів, які передбачається продавати за іноземну валюту.

6. Для здійснення перереєстрації наданих Національним банком в 1991—1992 році ліцензій суб'єктам господарської діяльності слід подати в Головне валютно-економічне управління Національного банку України такі документи (після розгляду їх обласними управліннями):

— клопотання обласного управління Національного банку України;

— заяву на подовження терміну дії ліцензії (її номер і дата надання) із зазначенням місця торгівлі;

— довідку податкової інспекції про розміри валютних надходжень за 1992 рік і сплату податку до Державного валютного фонду України та фондів місцевих Рад;

— підтвердження уповноваженого банку про наявність валютного рахунку і здійснення касового обслуговування чи проведення інкасації валютної виручки;

— копії контрактів або протоколів намірів з нерезидентами на купівлю імпортних товарів, які передбачається продавати за іноземну валюту.

7. За перереєстрацію індивідуальної ліцензії на здійснення торгівлі товарами з оплатою в іноземній валюті підприємства і організації сплачують Національному банку України 1000 доларів США чи еквівалент в іншій вільно конвертованій валюті за курсом Національного банку України, а за одержання ліцензії — 1500 доларів США протягом 10 банківських днів після одержання ліцензії.

8. Валютна виручка підприємств торгівлі зараховується на поточні рахунки, відкриті в комерційних банках, і підлягає використанню згідно з Декретом Кабінету міністрів України «Про тимчасовий порядок використання надходжень в іноземній валюті» за встановленим Національним банком України порядком.

9. Торгівля товарами та надання послуг з оплатою в іноземній валюті та інші розрахунки в іноземній валюті між резидентами на території України без індивідуальної ліцензії Національного банку України після 31 березня 1993 року припиняються.

Уповноважені банки повинні довести до відома підприємств і організацій зазначений порядок обігу іноземної валюти на території України, який встановлено з 15 березня 1993 року.

Порушення положень встановленого порядку тягне за собою цивільно-правову, адміністративну і кримінальну відповідальність відповідно до законодавства України, як це передбачено статтею 16 Декрету Кабінету міністрів України «Про систему валютного регулювання і валютного контролю».

10. Уповноважені банки та обласні управління Національного банку України здійснюють контроль за додержанням підприємствами і організаціями, які вони обслуговують, порядку обігу іноземної валюти на території України.

11. Підприємства і організації, які одержали індивідуальну ліцензію Національного банку України, щомісяця надають звітність обласному управлінню Національного банку України у встановленій Національним банком України формі.

* * *

У зв'язку з введенням Декрету Кабінету міністрів України «Про систему валютного регулювання і валютного контролю» та відповідно до чинного законодавства Національний банк України розробив інструкцію про порядок встановлення і використання курсу українського карбованця.

Встановлено такий порядок визначення та використання курсу українського карбованця щодо іноземних валют.

1. Валютний курс, тобто еквівалентна сума національної валюти за одиницю іноземної валюти, встановлюється Національним банком України на підставі результатів торгів валютними цінностями на міжбанківській валютній біржі.

2. Національний банк України встановлює офіційний курс українського карбованця, який використовується суб'єктами господарської діяльності та банками при обліку іноземної валюти за всіма операціями торговельного і неторговельного характеру, а також при плануванні і складанні звітності.

3. Для здійснення власних операцій з іноземною валютою Національний банк України встановлює курс-покупця та курс-продавця, за якими установи банку, відповідно, купують та продають іноземну валюту поза межами валютної біржі.

4. Уповноважені банки мають право встановлювати власні курси покупця та продавця іноземної валюти для забезпечення здійснення платежів торговельного і неторговельного характеру з відхиленням від офіційного курсу Національного банку України в межах 2,5 відсотка.

5. Курси іноземних валют, які встановлюються згідно з вимогами пп. 2—4 цієї інструкції, використовуються для усіх поточних валютних операцій. Використання різних валютних курсів залежно від виду поточної операції, галузевої належності клієнта або з іншої причини забороняється як таке, що суперечить вимогам Статуту Міжнародного валютного фонду та зобов'язанням України, які вона взяла на себе, вступаючи до нього.

6. Національний банк України може встановлювати окремий курс українського карбованця (або порядок його визначення) для операцій, що пов'язані з рухом капіталу.

Довідково:

«поточні валютні операції» — використання валютних цінностей для здійснення платежів, що призначені для переміщення капіталу і які містять в собі без обмежень:

а) всі платежі, пов'язані з зовнішньою торгівлею, іншими поточними операціями, включаючи послуги, а також звичайними короткотерміновими банківськими та кредитними послугами;

б) платежі у вигляді процентів по кредитах і чистого доходу від інших інвестицій;

в) обмежені нормами, що встановлені Національним банком України за погодженням з Міністерством фінансів, суми платежів у рахунок поступового погашення кредитів або амортизаційних відрахувань прямих інвестицій;

г) перекази за кордон та з-за кордону до України коштів неторговельного характеру, в тому числі перекази заробітної плати, пенсій, аліментів, спадщини та інші аналогічні операції.

«операції, що пов'язані з рухом капіталу»:

а) інвестиції, у тому числі придбання і продаж цінних паперів;

б) надання і одержання кредитів;

в) залучення і розміщення валютних цінностей у рахунки та вклади;

г) фінансові операції, виконання яких через певний строк передбачає платіж або перехід права власності на валютні цінності (гарантії, опціони, ф'ючерси тощо).

Приватизація здійснюється стихійно

На сесії Херсонської обласної Ради, де розглядалися питання приватизації, на депутатів чекав сюрприз. Виявляється, мало хто здогадувався, що найбільший в області центральний універмаг давно вже приватизований. А керівник Фонду по приватизації державного майна Валентина Щербина проінформувала про несподіваний випадок, як то кажуть, заднім числом.

Працівники управління економіки та ринку облдержадміністрації намагалися одержати повну інформацію про хід приватизації державних об'єктів, але Валентина Василівна відмовила їм у цьому, посилаючись на секретність даних і на те, що «підкоряється Києву». Колегія управління відзначила недисциплінованість В. Щербини, запропонувала зміцнити новими кадрами цю важливу ділянку роботи. Однак на цьому все й закінчилося.

Винесене на обговорення сесії питання про приватизацію комунальної власності виявилося міцним горішком. «Героєм» сесійних дебатів, як і раніше, знову став голова Фонду комунальної власності Микола Калінічев, непотопаючий номенклатурник. Намічені заходи щодо роздержавлення комунального майна не виконуються. Жодне з 12 підприємств не приватизоване, як це передбачалося рішенням попередньої сесії обласної Ради.

Між тим Микола Олександрович доповідав про «бурхливу» діяльність, заспокоюючи поважне зібрання. Мовляв, до діла підійшли впритул, успіхи — не за горами.

— Програма грішить серйозними недоробками,— систематизував висловлені на сесії зауваження перший заступник глави держадміністрації області Олександр Вербицький. — Чомусь обрано лише один спосіб приватизації — викуп підприємств трудовими колективами. А як зможуть використати свої сертифікати інші категорії населення, пенсіонери, студенти, вчителі, медпрацівники, військовослужбовці? Передбачено приватизувати мізерну кількість підприємств — всього 15, працівникам Фонду не буде чим займатися. З поля зору «випали» практика акціонування і корпоратизації об'єктів як найбільш перевірених форм приватизації. За такого підходу неможливо поставити людей у рівні умови і ефективно розвивати виробництво на ринковій основі.

Отже, приватизація на Херсонщині здійснюється стихійно, без методичної допомоги з боку місцевої влади? Великі й малі підприємства мостять шлях до благополуччя часто на свій розсуд. Тож не будемо суворими до них. Надії на кваліфіковану допомогу немає. Наприклад, Херсонський суднобудівний і судноремонтний завод імені Комінтерну став самостійним підприємством акціонерної судноплавної компанії «Укррічфлот». Нещодавно він вирішив випустити акції на повну вартість майна. Крім працюючих, до списку акціонерів заносять і пенсіонерів. Все б нічого. Але проблематично, щоб заводчани хотіли пускати до свого гурту «чужаків». Навряд чи вони бажають це робити, та ніхто їх до цього і не зобов'язує, механізму не роз'яснює.

Останнім часом спіткало лихо колектив ВО «Херсонський комбайновий завод імені Петровського». Покупці злякалися високих цін на його сільгоспмашини, підприємство затоварене нереалізованою продукцією. Минулого року у вимушену відпустку відправляли по 700—750 працівників щомісяця, 3000 чоловік звільнилося за власним бажанням, ще з півтисячі були скорочені за штатами, поповнивши списки безробітних. Далі — перспектива ще безрадісніша. Це, здається, вже зрозуміли найконсервативніші командири виробництва. Нині комбайнобудівники звернулися до віце-прем'єра В. Пинзеника дати згоду на приватизацію майна вартістю майже 3 мільярди карбованців. Більш як 50 відсотків усіх випущених акцій петровці візьмуть собі, частина їх надійде у вільний продаж, дещо залишиться Фонду держмайна України. Працівники об'єднання вважають, що зміна структури виробництва при солідному стартовому капіталі (на кожного працюючого припадатиме майна на 338 тисяч карбованців) забезпечить нормальне життя. Ось тільки, кажуть, прикро, що пізно прозріли...

Зовсім протилежне почув я від голови обласної Ради: «Поспішати з приватизацією не варто, бо можна таких дров наламати!» Що ж, обережність зрозуміла. Але очевидно й те, що на вичікування, коливання і складання поверхових програм приватизації часу не відведено. Бо економіка області занепадає, про що свідчать торішні невтішні підсумки роботи. Скажімо, у машинобудуванні обсяг виробництва впав на 5,6 відсотка, у харчовій промисловості — на 18,9 відсотка; у держресурси надійшло на 18—30 відсотків менше молока, худоби і птиці, яєць, овочів. На що розраховувати тепер? На Херсонщині вже зареєстровано понад 4000 безробітних. Як вписати долю цих людей у приватизацію майна і прискорити «тихохідність» реформ, що здатна швидко спустошувати державні кишені? Врешті-решт, розширення кола роздержавлення об'єктів — це джерело поповнення дефіцитних місцевих коштів. Тільки через 12 комунальних підприємств, які минулого року «забули» приватизувати, в позабюджетний фонд області не надійшло принаймні 900 тисяч карбованців.

Полічити збитки неважко. Але схоже, що якийсь внутрішній страх перед наступом недержавної власності стримує деяких керівників області від рішучих кроків.

У даному разі, як вважають економісти, зіткнулися різні позиції двох штабів — законодавчої і виконавчої влади — щодо темпів і глибини приватизації. Якщо це так, то є небезпека, що це зіткнення поглядів призведе до ускладнення господарських відносин, конфліктів між різними власниками і сприятиме падінню виробництва, зростанню цін, зубожінню населення. Недалеко й до підриву довіри до виконавчої влади, до Президента.

Іван КАЛИНИЧЕНКО,
власний кореспондент «Голосу України».
Херсонська область.

Фермер

НА МАЙДАНІ, КОЛО СІЛЬРАДИ...

Природно і зрозуміло, що на одні й ті ж речі є різні погляди. Але не можна сприймати як природні випадки, коли за протилежними судженнями насправді приховуються протистояння і зіткнення.

Якщо в коридорах обласної влади запевняють, що всіляко підтримують фермерство і воно уже мало не процвітає, а фермери, зібравшися на свою конференцію, свідчать про шалений опір, який доводиться їм долати, то це, погодьтеся, мало нагадує елементарну й безневинну розбіжність у баченні ситуації.

А що в нашому суспільстві, яке наче загаялося на роздоріжжі, сповідують неоднорідні прагнення, щоразу замішуючи їх на якихось суто обмежених інтересах, фермерська конференція також підтвердила. У цікавий і дещо несподіваний спосіб. У фермери подалися й декотрі голови колгоспів, які ще вчора горою ставали супроти «одноосібників». Сьогодні вони співають іншої і на всі заставки лають сільську бюрократію. Хіба це не свідчить про те, що навіть і тут відбувається дивовижна й непроста сутичка?

Не випадково центральним у своєму становленні фермери вважають питання про землю. Вони дивляться на проблему широко, як максимум воліють приватизації землі. Інакше не мислять реформ як на селі, так і загалом у нашій економіці. Але поки що зосереджувалися переважно на «локальних» і теперішніх пекучих аспектах проблеми. Адже в Радах залежалося принаймні шість тисяч заяв, за якими місяцями, а то уже й роками не приймають рішень.

Причини трактувалися однозначно. «У керівних кріслах ті самі люди, що й раніше сиділи, і чимдалі нахабніше чинять перепони»,— заявив М. Бабін із Новомосковського району. Михайло Григорович поділився і таким спостереженням: з трибун, особливо республіканських і обласних, проголошується одне, а на місцях чиниться протилежне. Якщо це тільки тріщина між поверхами виконавчої влади, то чому, запитав насамкінець М. Бабін, не звільняють з посад тих, хто гальмує справу?

Ще більш «вражаючі» факти оприлюднив Олександр Ус із Покровського району, кваліфікувавши їх грубими перекрученнями нинішньої політики і навіть антидержавними діями. Так, у деяких колгоспах провели сходки селян і дійшли висновку, що виконувати нові закони України і не обов'язково, і не варто — зажадали повернути господарствам землі, призначені фермерам. Заодно роздмухували неприязнь до новоявлених «мироїдів і поміщиків». Отож недобрі пристрасті, котрі уже наче вщухали, знову оживають. Олександр Ус, а за ним й інші, приміром, криничанець Станіслав Кобзар, запитували, чи відповідатимуть перед законом ті, хто їх ігнорує й паплюжить?

А що вороже ставлення до новотворень очевидне, що їм навмисне шкодять, їх компрометують, у цьому фермери ні на йоту не сумніваються. Віктор Заморін із Магдалинівського району казав і відвертіше — про дискредитацію фермерського руху та про саботаж земельної реформи. Коли виділяють непридатні землі у чорта в зубах — це ще півбіди. Але ж переважно по кілька гектарів — п'ять, десять, від сили п'ятнадцять. Навіть і по два, три — курям на сміх. Кому неясно, що на таких клаптях не розженешся? І про товарне та пристойно рентабельне, і про по-земле-робськи повне, зі сівозмінами чи спеціалізацією виробництво годі й говорити. Володіти потрібно щонайменше мінімум 30—40 гектарами, щоб сподіватися на відтворення свого матеріального благополуччя, забудовуватися, створювати власні переробні потужності. Відтак більшості нинішніх фермерів даремно сподіватися стати солідними хазяїнами. Причому ж, наділи виділяють порізно, врозсип, щоб фермери не співпрацювали та не об'єднувалися, щоб не могли конкурувати з колгоспами й не випереджали їх.

До речі, про колгоспи, які начебто фермери воліють розвалити. Якщо вони розвалюються, то зовсім не зусиллями фермерів. Але це інша тема. Нині землевласники-одноосібники, як каже голова обласної фермерської асоціації Михайло Саєнко, навпаки, зацікавлені, щоб колгоспи надовше вціліли. Інакше не вижити і фермерам. Потрібен час, щоб зіп'ятися на ноги, і лише потім переважати спокушати тих же колгоспників. Це, може, складна філософія Михайла Михайловича, та, гадаю, непомильна, якщо ми справді обираємо еволюційні перетворення, а не революційні з їх неминучими втратами і драмами.

То й поготів прикро, що «революційних» процесів, але не з власної вини, їм одначе не вдається уникати. На конференції визначили той рівень влади, ту лінію, на якій і зав'язалися сутички поточного моменту. Проти фермерства вишикувалися сільські Ради — такий висновок-присуд винесли делегати. Міг би тут кожного, хто виступав, цитувати щодо цього. Узагальнено це має такий вигляд: минулої виборної кампанії на селі до місцевих Рад зуміли, як навіть ніколи раніше, рясно потрапити колишні компартійні функціонери, голови колгоспів та директори радгоспів. Тепер вони і правлять неправедний бал. А селянство, мовляв, ніяк не збагне, що, тримаючись учорашнього дня, прирікає себе ще на більші поневіряння завтра. Ця «слухняність» небезпечна. Земельна реформа, на переконання фермерів, неодмінно здійсниться, і вона зажадає істинного господаря-власника.

Втім, фермери, по зав'язку заклопотані торішніми труднощами, на конференції від «великої» політики відмовилися. Хтось закликав домагатися дострокового припинення повноважень сьогоднішніх сільських Рад, та його запалу не підхопили. Не знаю, що тут можна радити та як бути, але в мене склалося враження: конференція схвилювалася, а фермери роз'їджалися додому невдоволені. Вони так і не з'ясували для себе, коли ж здобудуть жадані плацдарми для розвою? Коли їм перестануть заважати і чи перестануть взагалі?

З того, що подає надію, помітив єдине: оптимізму й віри фермерам не позичати. Розпачу в них немає. Насналживо світилися обличчя, коли йшлося про весну. Такого піднесення уже давно не доводилося спостерігати. Поки що, може, і досить, щоб торувати нелегкий свій шлях?

Микола НЕЧИПОРЕНКО,
власний кореспондент «Голосу України».
Дніпропетровськ.

Каталізатор

ЛАТВІЙСЬКИЙ ЛАТ ТРІЩИТЬ ПО ШВАХ

Перша декада існування нової грошової одиниці Латвії — лата показала, що надії на авторитет самої назви, м'яко кажучи, дещо перебільшені: ціна на нього щодня падає. Якщо в перші дні його введення — з 5 по 8 березня — за купюру 5 латів давали десять доларів, то сьогодні вже міняють на п'ять «зелених».

Похитнувся за цей час і курс латвійського рубліса: якщо в день спектакля з запровадженням національної валюти за долар віддавали сто рублісів, то через десять днів уже 180.

Спеціалісти відзначають, що урочисте запровадження лата та незвичайний валютний психоз навколо нього — це змова Банку Латвії з комерційними структурами заради наживи: коли президент банку заявив, що рубліс незабаром коштуватиме в доларовому вираженні вдвічі дорожче, і наказав банкові припинити скупівлю доларів, одночасно збільшуючи його продаж, у країні почалася паніка. Міняльні контори підхопили ініціативу й ще більше збили курс. А скупивши в населення всю готівку, різко припинили продаж валюти і дали зворотний хід.

НЕ ВИСТАЧИЛО «ЗАЙЧИКІВ»

У Мінську скасовано обмеження на оплату продовольчих товарів виключно купюрами Національного банку республіки (в народі їх називають «зайчиками», оскільки на купюрі номіналом 1 рубль зображено саме зайця). Це рішення пов'язане з нестачею самих «зайчиків», яких не встигають друкувати для повного забезпечення потреб грошового обороту.

Поряд з цим, НББ переглянуто курс долара. Комерційний курс встановлено в розмірі 648 рублів, інвестиційний — 300 рублів за «зелений».

Уперше в повідомленнях банку з'явилися валюти колишніх республік СРСР. Естонську крону оцінено в 50 рублів, латвійський рубліс — в 4,12, литовський купон — в 1,47, а український карбованець — в 0,61 рубля.

МЕНАТЕП ВИЗНАВ НАШ КУПОН ЗА ВАЛЮТУ

На минулому тижні в обмінних пунктах московського банку МЕНАТЕП з'явився український карбованець. Це третя м'яка валюта колишніх республік СРСР слідом за естонською кроною та латвійським рублісом, що конвертується в Росії.

Цікаво, що московський курс нашого карбованця дещо вищий від курсу українського чорного ринку: його скуповують по 43 копійки, продають — по 67.

Спеціалісти пов'язують це явище з наближенням періоду літніх відпусток, коли багато мешканців Росії поїдуть відпочивати в Крим, Одесу та інші українські курорти.

Ведучий рубрики Андрій БОЄЧКО.

ПОСТАНОВА КАБІНЕТУ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

від 15 березня 1993 р. № 194 Київ

ПРО ДЕРЖАВНУ ПІДТРИМКУ ТВОРЧИХ СПІЛОК, ПРЕСИ ТА КНИГОВИДАВНИЧОЇ СПРАВИ

Для сприяння творчим спілкам, редакціям газет і журналів, книжковим видавництвам у їх діяльності Кабінет Міністрів України **постановляє:**

1. У зв'язку із скасуванням пільг щодо оподаткування прибутків творчих спілок (письменників, художників, композиторів, театральних діячів, кінематографістів, журналістів, фотохудожників, архітекторів, майстрів народного мистецтва, дизайнерів, музичної спілки) виділити в 1993 році асигнування для покриття витрат, пов'язаних із забезпеченням їх діяльності.

2. Раді Міністрів Республіки Крим, обласним, Київській і Севастопольській міським державним адміністраціям:

виділяти членам творчих спілок необхідні приміщення для індивідуальних майстерень-студій;

установити плату для майстерень-студій за користування електроенергією, телефоном та комунальними послугами за нормами, визначеними для житлових приміщень з 1 квітня 1992 року. Поширити ці норми оплати на будинки творчості, приміщення творчих спілок, їх підрозділів і місцевих організацій.

Рекомендувати Верховній Раді Республіки Крим, обласним, Київській і Севастопольській міським Радам народних депутатів надавати творчим спілкам, зазначеним у пункті 1 цієї постанови, пільги щодо плати за землю і користування автомобільними дорогами, а також надавати їм в установленому порядку будинки, споруди та інше потрібне для забезпечення їх статутної діяльності майно, що є державною власністю.

3. Погодитись з пропозицією журналістів про створення фонду «Незалежна преса України». Передбачити у державному бюджеті на 1993 рік для заснування цього фонду 500 млн. карбованців.

Державному комітетові з матеріальних ресурсів для підтримки періодичних видань забезпечити в 1993 році зазначений фонд необхідними квотами на папір.

4. Міністерству фінансів передбачити у проекті державного бюджету на 1993 рік кошти для:

компенсації втрат від передплати на 1993 рік редакціям загальнополітичних газет, літературно-художніх і громадсько-політичних журналів, засновниками яких є Верховна Рада України, Кабінет Міністрів України, органи державної виконавчої влади, Верховна Рада, Рада Міністрів Республіки Крим, творчі спілки, виключно трудові та журналістські колективи, а також редакціям газет і журналів для дітей та юнацтва, Українського товариства глухих і Українського товариства сліпих;

фінансування випуску національної літератури, зокрема підручників, енциклопедій, книг для дітей та юнацтва, творів художньої літератури і мистецтва, нотних, наукових, виробничих і довідкових видань, літератури мовами національних меншин, що здійснюється на умовах державного контракту.

Державному комітетові з матеріальних ресурсів виділити папір, палітурні, поліграфічні та пакувальні матеріали для випуску та розповсюдження зазначеної друкованої продукції.

Вважати за доцільне компенсацію втрат від передплати періодичних видань, засновниками яких є обласні, міські та районні Ради народних депутатів, віднести на рахунок місцевих бюджетів.

5. Раді Міністрів Республіки Крим, обласним, Київській і Севастопольській міським державним адміністраціям забезпечити в процесі комерціалізації збереження існуючої мережі книжкових і нотних магазинів, інших книготорговельних підприємств та організацій, суворе дотримання профілю їх основної діяльності щодо розповсюдження книжкової продукції.

Прем'єр-міністр України Л. КУЧМА

Міністр Кабінету Міністрів України А. ЛОБОВ

СТРАТЕГІЯ ПРАВОТВОРЧОСТІ

Активний правотворчий процес органів законодавчої та виконавчої влад, що відбувається в Україні, викликає інтерес багатьох громадян. Про стан та деякі проблеми розвитку законодавства в Україні редакція попросила висловити свою думку директора Інституту держави та права АН України, голову Спілки юристів України, доктора юридичних наук, академіка АН України, автора понад 200 наукових праць, у тому числі 10 монографій з проблем державного права і управління та правової охорони навколишнього середовища, Юрія ШЕМШУЧЕНКА.

— Юрію Сергійовичу, як ви розцінюєте в цілому сучасну законодавчу базу для побудови України як правової держави?

— З точки зору кількісних показників тут немає на що нарікати. Судіть самі: Верховною Радою останнього скликання вже прийнято близько 200 законів і 700 постанов. Якщо до цього додати тисячі інших актів: указів Президента України, постанов і декретів уряду України, нормативних актів міністерств та відомств,— то стане зрозумілою значна робота, виконана останнім часом відповідними державними органами з удосконалення правового регулювання суспільних відносин у незалежній Україні.

Але справа не обмежується тільки кількісними характеристиками. Більше того, як писав ще Вольтер, надмірна кількість законів, як і надмірна кількість лікарів, свідчить про хворобу суспільства. Наше суспільство сьогодні справді тяжко хворе. Численні нові закони та інші законодавчі акти ще не стали достатньо ефективними ліками для оздоровлення суспільного життя і виходу країни з економічної кризи. Це пов'язано, по-перше, з недостатньо високою якістю нашого нового законодавства, і, по-друге, з майже тотальним недодержанням його вимог.

— У чому ж конкретно полягає суть проблеми якості наших законів та інших нормативних актів?

— Можна назвати кілька груп недоліків нового законодавства. Ідеться, зокрема, про декларативність багатьох законодавчих актів і відсутність механізмів їх реалізації. Чимало законів не узгоджено між собою, а також з іншими нормативними актами. Ряд важливих сфер суспільних відносин не врегульовані законами, в той час як щодо інших прийнято по два-три закони (інвестиційна діяльність, митний контроль тощо).

Ці недоліки добре відомі законодавцеві. Мені ж хотілося загострити увагу на більш загальній проблемі. Законодавча діяльність у нас здійснюється без чітко визначеної її мети і системи пріоритетів. Це значною мірою обумовлено відсутністю науково обгрунтованих програм економічної і політичної реформ в умовах фактичної зміни суспільно-політичного устрою країни і переходу до ринкових відносин. Але й за цих умов законодавець не повинен випускати з поля зору довготривалі соціальні цінності, інтереси особи і суспільства. Ідеться про перехід від тактичних до стратегічних завдань у галузі законодавчої діяльності. Для цього недостатньою є практика затвердження переліку актів для прийняття на черговій сесії Верховної Ради. У цій сфері слід ширше впроваджувати планові засади. Це можна здійснити шляхом розробки і затвердження поточних (строком на 1—3 роки) і перспективних (строком до 5 років) планів підготовки проектів законодавчих актів на рівнях Верховної Ради України, Президента України і Кабінету міністрів України, а також на рівні міністерств і відомств.

— Розв'язання стратегічних питань правотворення в Україні тісно пов'язане з розвитком конституційних засад у відповідній галузі. Але, при всьому значенні Конституції в ній, як відомо, закріплюються тільки основні засади щодо порядку прийняття законів та деяких інших нормативних актів. Чи достатньо цього для належного упорядкування правотворчої діяльності?

— Безперечно, ні. Нині готується проект Регламенту роботи Верховної Ради України, де детальніше, ніж у Конституції, будуть врегульовані процесуальні питання прийняття законів та інших актів нашим парламентом та його органами. Але й це — тільки частина ширшої проблеми. Ми маємо на увазі, зокрема, проблему розробки і прийняття Закону України «Про нормативно-правові акти». Відповідні закони вже тривалий час діють у багатьох зарубіжних країнах. У Японії, наприклад, Загальне положення про закони затвердили ще у 1898 році.

Прийняття вказаного закону дало б змогу упорядкувати всю систему нормативно-правових актів, забезпечити вищі вимоги до їх змісту, форми і наукової обгрунтованості, а отже, й підвищити ефективність реалізації цих актів. Наукові розробки назрілої проблеми нині проводяться в Українській юридичній академії і в нашому інституті. У Верховній Раді готується проект відповідного закону.

У цьому акті повинні закріпитися питання, що стосуються поняття нормативно-правового акта і його видів; юридичної сили цих актів; планування законопроектних робіт; підготовки і оформлення проектів нормативно-правових актів та їх експертизи тощо.

— З перелічених вами становить особливий інтерес питання про експертизу проектів правових актів. Хто і як її має здійснювати?

— Правова та інші види експертизи є надійним засобом забезпечення високої якості, обгрунтованості та законності проектів правових актів, а також запобігання можливих негативних наслідків дії відповідних актів. Нині порядок проведення такої експертизи і юридична сила експертних висновків у правовому порядку не врегульовані. За встановленою практикою головні розробники проектів законів та інших правових актів надсилають проекти для висновку чи візи до відповідних державних органів та наукових установ. Сторони, як правило, не оформляють належним чином своїх відносин. Така експертиза здійснюється здебільшого формально і є малоефективною.

Експертиза має здійснюватися незалежним органом. Цю роль могла б узяти на себе спеціальна Наукова рада з правової експертизи проектів нормативних актів при Інституті держави і права ім. В. Корецького АН України. Ми вже розробили свої пропозиції з цього приводу та проект Положення про дану Раду і надіслали їх на розгляд до Президії Верховної Ради України. Згідно з Положенням Рада складається з провідних юристів-теоретиків і практиків.

Таку експертизу повинні проходити всі найважливіші проекти законів та інших правових актів.

— І все ж останню крапку під час прийняття законів ставить Верховна Рада України. Але зараз з 450 народних депутатів України тільки трохи більше 20 — професійні юристи. Тож чи не довірив народ пироги пекти шевцеві? І які ви бачите шляхи до становлення справді професійного парламенту в Україні?

— Дехто професійний парламент розуміє як такий, що працює постійно, а його члени повністю незалежні від виборців. Але це тільки один бік справи. Другий, важливіший, полягає у тому, щоб такий парламент склався з висококваліфікованих професіоналів, тобто людей, підготовлених до державної діяльності і здатних «робити» хороші закони. Всьому цьому вчать у юридичних навчальних закладах. Не випадково у парламентах багатьох країн світу членами парламенту є 40 і більше відсотків юристів. Чимало тут також професійних політиків, економістів, фінансистів тощо.

Таке формування парламентів здійснюється не спонтанно. Є відпрацьовані відповідні механізми, закріплені у виборчому законодавстві. Крім того, кожна політична партія на Заході зацікавлена, щоб її інтереси у парламенті представляв добре підготовлений для парламентської роботи фахівець. Професійний підхід до цієї справи знаходить підтримку і серед населення, зокрема, під час виборів.

У нас же всього цього ще немає. Гору тут часто беруть амбіції, а не професіоналізм і компетентність. Ці вади молодої демократії дорого обходяться державі і суспільству. А тому потрібно міняти сам виборчий закон, формувати парламент на багатопартійній основі і з урахуванням критеріїв компетентності.

— Президія Верховної Ради України нещодавно прийняла постанову, що передбачає утворення Інституту законодавства при Верховній Раді. У якому співвідношенні, на вашу думку, він буде з очолюваним вами інститутом?

— Наш інститут академічний і призначений для дослідження фундаментальних теоретичних проблем у галузі держави і права. Мені здається, що Інститут законодавства при Верховній Раді матиме головним чином прикладний характер. Він, зокрема, готуватиме проекти законів та інших актів для Верховної Ради.

До речі, два таких інститути діють паралельно в Російській Федерації. Думаю, що і в нас вони будуть існувати на засадах творчого співробітництва. Але створити новий інститут і визначити сферу його діяльності — це теж не проста проблема. Адже функції, які передбачається покласти на нього нині, вже виконуються відповідними структурами. Це, зокрема, діючі у складі Секретаріату Верховної Ради України юридичний відділ і група наукових консультантів, Міністерство юстиції України тощо.

Бесіду вів Сергій ДЕМСЬКИЙ.

ЯКБИ БУЛА ЗНАЛА...

— Людоньки, я ж голосувала за нашу незалежну, суверенну матінку-Україну... Бачила її у славі і розквіті, багатою і доброю. Вірила тим політикам, які обіцяли своїм виборцям, всьому українському народові і сонячні обрії, як на Сході, і економічне диво, як на Заході, і всілякі там численні «Д» — державність, демократія, добробут, все таке інше... Хіба ж ми тоді думали, що будуть ось такі черги за хлібом насущним, напівпорожні полиці в магазинах, а списки виборців знадобляться для того, щоб за ними продавати громадянам з українським паспортом по 400 грамів масла та по кілограму цукру на місяць та ще й за такими скаженими цінами...

Ні, не про це тоді люди думали, як йшли на референдум!

Сьогодні ж баба Віра тупцює біля приймальні Кабінету міністрів України, хоче все-таки знайти правду. Свого часу вона передала державі на збереження заощаджений за все трудове життя капітал — дві з лишком тисячі карбованців. На «чорний день» збирала. А матінка-держава пограбувала стару прямо серед білого дня. Якби ж бабуся знала...

Фото Олександра КЛИМЕНКА, Сергія П'ЯТЕРИКОВА.

Експрес-інформація

ВІДШКОДОВУЮЧИ СКОРОЧЕННЯ НАДХОДЖЕНЬ ВАЛЮТИ

Указ про звільнення нафто- і газовидобувних, геологорозвідувальних і нафтопереробних підприємств, які забезпечують експортні поставки на державні потреби, від обов'язкового продажу 50 відсотків валютних надходжень підписав учора Президент Росії Б. Єльцин. Такий порядок діятиме в 1993 році до скасування централізованого експорту нафти, газового конденсату і продуктів їх переробки на державні потреби.

А ТЕПЕР ЗА ПРАВИХ

Переважною більшістю голосів французькі виборці висловилися за праві партії на виборах нового складу Національних Зборів Франції (нижньої палати парламенту), які відбулися 21 березня. Попередні дані за результатами виборів свідчать, що соціалісти, які очолювали уряд країни протягом десяти останніх років, можуть втратити дві третини з належних їм 273 місць у парламенті. Консервативна опозиційна коаліція «Союз за Францію» одержить принаймні 440 з 577 місць у Національних зборах. В цілому соціалісти мають 18 відсотків голосів, а коаліція консервативних партій — 40.

НОВІ ПРАВИЛА КОНТРОЛЮ

введено відучора на латвійських кордонах. Згідно з ними громадяни колишніх республік Союзу, які бажають потрапити до Латвії, повинні одержати візу на в'їзд. Проте протягом перехідного періоду з 22 березня до 18 квітня громадянам СНД, що перетинають латвійський кордон, ставитимуть лише печатку в паспорті з дозволом залишатися в цій країні до 1 травня.

ЗА СПІЛЬНИМ ПЕРЕКОНАННЯМ

Рада Безпеки ООН найближчими днями проголосує за встановлення забороненої повітряної зони для польотів військових літаків над територією Боснії і Герцеговини. Про це заявила постійний представник США при ООН М. Олбрайт. За її словами, країни — члени Ради Безпеки дійшли загального висновку про необхідність такого кроку. Військові льотчики різних країн НАТО, включаючи США, забезпечуватимуть заборону польотів над цією колишньою югославською республікою.

ПОГЛЯД ЗБОКУ

Група спостерігачів ООН і НБСЄ перебуває в зоні грузинсько-абхазького конфлікту. Члени делегації зустрілися з представниками офіційних властей, громадських рухів, відвідали житлові райони Сухумі, що були піддані бомбардуванню, а також місце падіння 19 березня російського військового літака. Учора представники міжнародних організацій прибули до Гудаут.

За повідомленнями наших власних кореспондентів та зарубіжних інформагентств.

ЧИ ЗРУЙНУЄ ВІЙСЬКОВИЙ КУЛАК ГОРИ ПАМІРУ

Війни і конфлікти

Похід таджицьких урядових військ на Памір був недовгим — як за часом, так і за довжиною маршруту. З'явившись 11 березня на околиці гірського краю в селищі Сагірдасит, вони вже через кілька днів змушені були звідси відступити під тиском громадської думки. Нічого, крім загострення відносин між центральними властями й провінцією, ця воєнна операція не принесла. Спостерігачі заговорили про те, що Памір для Душанбе став таким самим джерелом головного болю, як Чечня для Москви.

Після того, як наприкінці лютого загони ісламської опозиції було вибито з гірських районів центральної частини республіки та з Ромітської ущелини, що в околицях Душанбе, в руках уряду опинилася майже вся територія Таджикистану. Памір, або іншими словами — Горно-Бадахшанська автономна область, також офіційно визнав верховенство центральної влади. Але наявність дюжини незаконних збройних формувань породила в столиці сумніви в щирості його запевнень.

У свій час багато які з цих формувань верховодили в самому Душанбе і залишили після себе не найприємніші спогади. Їхні бойовики ніколи, щоправда, не ототожнювали себе з ісламськими фундаменталістами, посилаючись на те, що етнічні памірці (здебільшого — шиїти) завжди мали вигляд ледь не безбожників в очах правовірних мусульман-сунітів, які населяють усі інші регіони Таджикистану.

Офіційний Душанбе зажадав від адміністрації області самостійно роззброїти осілі на її території групи бойовиків. «Інакше,— пригрозив Емомалі Рахмонов, спікер таджицького парламенту,— ми змушені будемо ввести війська».

Загроза видалася серйозною. На сільських сходах і на зборах трудових колективів памірці сказали «так» демілітаризації краю. Остаточне рішення мала ухвалити сесія облради, але якраз цього дня підрозділи урядових сил перейшли кордон Паміру. Сесію відклали.

Чи означає це, що пошук мирного політичного врегулювання відносин між центром і провінцією зайшов у безвихідь? І та, й друга сторони поки що утримуються від однозначних суджень з цього приводу, оскільки розуміють: альтернативою мирному врегулюванню є лише продовження кривавих зіткнень, хвиля яких уже прокотилася центральними і південними областями республіки. Якщо тільки зброя на Памірі не буде здана добровільно і якщо за справу візьмуться урядові сили, це знову призведе до появи зруйнованих селищ, захоплення заложників, багатотисячних натовпів біженців... Усе це Таджикистан уже пережив, і не доведи Боже, щоб кривава драма повторилася знову, цього разу — на памірській сцені.

Юрій КУШКО.

Душанбе.

МАТИ ВЛАДУ — ЦЕ ПРЕКРАСНО

Італію лихоманить. Промова прем'єра Джуліано Амато в парламенті викликала такі пристрасті, що ледь до бійки не дійшло. Особливо активними були депутати від опозиції. І не дивно. Адже прем'єр хотів уникнути скандалу навколо правлячих політичних кіл, і зокрема, ліберальної партії. Її голова — Ренато Алтісімо — подав у відставку наступного ж дня після того, як його звинуватили в корупції.

Скандал

Свого часу колишня депутатка італійського парламенту порнозірка Чіччоліна — Ілона Сталер (нині вона виховує дитину) сказала: «Мати владу — це прекрасно!» У тому, що вона має рацію, рік тому переконався молодий юрист Антоніо П'єтро, якому вдалося викликати інформацію, закладену в комп'ютер функціонера від соціалістичної партії Маріо Кіеза. Коли він обнародував усе те, про що дізнався, Італія була шокована масштабами корупції, розмірами афер політичних діячів та можновладців. Тижневик «Еспрессо» підрахував, що в «лівих» справах замішано понад 100 тисяч італійців. Нині ведеться слідство про незаконне фінансування партій (йдеться про 7 мільярдів доларів), до якого причетні більш як 150 депутатів.

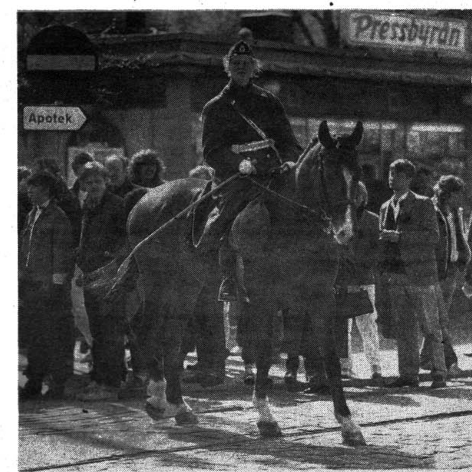
— Я втомився від ролі національного героя,— сказав Антоніо П'єтро, який тепер збирає більшу аудиторію, ніж Софі Лорен.— Сьогодні потрібні політики, в яких ще є совість.

Але нинішня політична криза свідчить про те, що в країні бракує діячів, незаплямованих корупцією. Чи не тому, за повідомленнями місцевої преси, 28 березня в Італії відбудуться вибори в 42 общинах, а 18 квітня — референдум про зміни виборчої системи?

До речі, Італію іноді називають лабораторією Європи. А оскільки корупція процвітає не тільки на Апеннінах, то способи боротьби з нею, які нині демонструє Рим, можна буде використовувати і в інших державах континенту, зокрема, в колишніх соціалістичних країнах.

Спартак ТОЛОКА.

Погляд

ЗАКОН ОХОРОНЯЄ КРАСОТА

Вкрай незручно, мабуть, почуватимеш себе, коли серед людного міста тебе зупинить симпатична дівчина в поліцейській формі й на гордовитому коні та вимагатиме пояснень за порушення громадського порядку. То буде незабутній педагогічний момент. У згадану ситуацію, якщо ви злісний порушник, можна потрапити на вулицях шведських міст. Саме тут несуть службу дівчата-поліцейські, а законослухняні чоловіки уникають зустрічей з цими чарівними стражами порядку (на знімку).

І ЧУЖОМУ НАУЧАЙТЕСЬ...

Питанням розвитку адміністративного права в Україні та вдосконалення державного управління за умов переходу до ринкових відносин присвячено українсько-американський семінар, який учора розпочався в Києві.

Протягом чотирьох днів спеціалісти з адміністративного права обох держав аналізуватимуть державно-правові механізми та розроблятимуть конкретні рекомендації щодо форм і методів адміністративного управління.

Американську сторону представляють члени Американської адміністративної конференції та ряд адвокатів.

Виступаючи на відкритті семінару, керівник американської делегації Брайн С. Гріффін зокрема сказав, що члени делегації вважають за честь брати участь у становленні адміністративного механізму молодої держави.

Семінар організовано Кабінетом міністрів України, посольством США, Київським університетом та рядом інших організацій.

У сусідів

НОВІ НАЦІОНАЛЬНІ ПАСПОРТИ

першими в Білорусі одержать у 1994 році жителі Мінська. А поки що вони користуватимуться паспортами громадян колишнього СРСР. Про це повідомив голова Комісії Верховної Ради республіки з національної політики та питань СНД М. Слемнев.

На останньому засіданні цієї комісії було ухвалено рішення створити в республіці власну поліграфічну базу з виробництва нових паспортів та цінних паперів. У Німеччині вже закупили устаткування для цього.

М. Слемнев показав один з останніх зразків документа. Він — в обкладинці темно-синього кольору з золотавим відбитком білоруського герба «Погоня». Всі написи в ньому — білоруською, російською й англійською, а в дипломатичному паспорті — ще й французькою мовою. На першій сторінці надруковано: «Паспорт є надбанням Республіки Білорусь. Власник цього паспорта перебуває під охороною Республіки Білорусь». У новому документі відсутня 5 графа — національність. Він служитиме як для внутрішнього користування, так і для поїздок за кордон.

Агентство Білінформ.

ПОПИТ І МОЖЛИВОСТІ ВИЗНАЧИТЬ ГАННОВЕР

Уперше Україна як самостійний учасник буде представлена на найбільшій у світі спеціалізованій виставці інформаційних технологій, комп'ютерної техніки та засобів зв'язку «ЦеБІТ-93», яка відбудеться в Ганновері з 24 до 31 березня. Сюди щороку з'їжджаються понад 6 тисяч учасників із 45 держав, які представляють усі провідні фірми світу, що працюють у цих галузях.

Справи бізнесові

На 24 квадратних метрах експозиційної площі — її надала Україні безплатно фірма «Дойче Мессе Аг» — свою продукцію продемонструють найбільші інститути й підприємства Мінмашпрому, Мінзв'язку, Академії наук. Спеціалісти з усього світу зможуть ознайомитися з технологіями Інституту проблем реєстрації інформації АН України (м. Київ), Інституту радіоелектроніки, конструкторського бюро «Хартрон» (обидва з Харкова), продукцією київських підприємств — «Електронмаш», «Квазар», ВО імені Корольова, радіозаводу, Смілянського заводу радіоприладів «Оризон» (Черкаська область) та інших. Україна представить на суд вимогливих зарубіжних колег оригінальні мікросхеми та плати, електронні гроші, першу в світі комп'ютерну газету «Усе — всім», космічний прилад, за допомогою якого можна визначити і чистоту грунтових вод, і вивести караван суден, які застряли в кризі Антарктики. Багатьма розробками вже всерйоз цікавляться фірми США, Канади, Японії. Цей огляд має визначити попит, можливості для кооперації та співробітництва. В цьому й полягає основне завдання ярмарку.

Організаторами колективного стенду України є Міністерство економіки та ЗТО «Укрімпекс».

Прес-служба ВТО «Укрімпекс».

У СЕМИПАЛАТИНСЬКУ ГУКНУЛОСЯ— НА ЧУКОТЦІ ВІДГУКНУЛОСЯ,

або Чому сейсмологічна лабораторія в Нижніх Ешерах така дорога Росії

Як заявив у конфіденціальній розмові один з військових чинів — полковник російської армії у відставці, який нині мешкає у Тбілісі,— військовий об'єкт у селі Нижні Ешери має статус окремого батальйону і є сейсмологічною лабораторією. Вона належить 12-му головному управлінню Генерального штабу Міністерства оборони Росії, у віданні якого питання, пов'язані з ядерною зброєю. Таких об'єктів на території колишнього Радянського Союзу разом 10, і вони утворюють спеціальну бригаду, штаб якої перебуває в підмосковному місті Загорськ-7. Окрім Ешер, такі військові частини розташовані в Плесецьку, на Новій Землі, в Сибіру, Казахстані та інших місцях. Лабораторія в Ешерах веде спостереження за сейсмологічним станом земної кори на південному флангі НАТО, в Північній Африці, на

Подробиці

Близькому Сході та в зоні Перської затоки. Проте, за словами джерела, котрий на рубежі 70—80 років служив в ешерській лабораторії, її діяльність не обмежується лише спостереженнями за сейсмологічним станом земної кори. Лабораторія перебуває під землею на глибині приблизно в 30-поверховий будинок і буквально нашпигована дорогим ураномістким устаткуванням. За допомогою цього устаткування здійснюються експерименти з керованими ядерними вибухами. Як правило, ядерні заряди малої чи середньої потужності встановлюють у шурфі і виСаджують в такий спосіб, що хвилі від вибуху спричинюють вузькоспрямовані хвилеподібні коливання земної кори в чітко заданому районі. За твердженням джерела, ще на початку 70-х років подібний спрямований вибух, що його провели на полігоні в Семипалатинську, був зареєстрований на Чукотці.

Тектонічну зброю в колишньому Радянському Союзі розробляли досить успішно, і ця галузь розробок мала пріоритетне спрямування. Тому лабораторія в Ешерах, як і інші лабораторії 12-го управління, були засекреченішими, аніж, наприклад, діяльність військової розвідки. Як твердять джерела, для демонтажу лабораторії потрібно буде кілька сотень мільйонів доларів, а таке точне обладнання з біологічними рецепторами сейсмологічної активності демонтувати практично неможливо.

Коли вірити твердженням російського військового керівництва, то на території ешерської лабораторії, що розташована безпосередньо на лінії фронту в зоні грузино-абхазького протистояння, сьогодні вже не залишилося служби. Територію лабораторії охороняють близько 800 російських десантників.

Едуард Шеварднадзе, як один з високопоставлених комуністичних керівників у 70—80 роках, мабуть, знав про реальний стан справ у цій лабораторії і тому пропонував російській стороні або спільно використати її, або запросити міжнародних спостерігачів для контролю над цим об'єктом. Російська сторона відповіла категоричною відмовою.

На думку компетентних військових експертів у Тбілісі, саме наявність цієї лабораторії на шляху просування грузинських військ зупинило їхній наступ на початку грузино-абхазького конфлікту в серпні минулого року. Як твердять експерти, саме ця лабораторія, а також стратегічно вкрай важлива військово-повітряна база в Гудауті — головний центр абхазьких сепаратистів — обумовлюють воєнно-стратегічні інтереси Росії на узбережжі Грузинського причорномор'я.

Бесік БАРАТЕЛІ.
Тбілісі.

На мистецькому терені

І НОКТЮРН ШОПЕНА...

— Здається, ніхто в світі не пропагує українських оркестрів більше ніж я,— напівжартома сказав відомий іспанський імпресаріо Сорін Мелінте, котрий вже кілька разів організовував виступи за кордоном Державного симфонічного оркестру.— А нині до Києва музиканти цього колективу привезли мене.

Виявилося, що пан Мелінте приїхав до української столиці не тільки як імпресаріо, а й як відомий піаніст. Під час згаданого виступу він блискуче виконав другий концерт Шопена для фортепіано з оркестром.

Свого часу Сорін Мелінте виборов майже усі премії в класі фортепіано в Румунії, де народився, а також став лауреатом міжнародного конкурсу у Франції, що дало можливість навчатися за кордоном. З 1984 року він живе і працює в Іспанії. Королівським указом йому надано громадянство цієї країни, і це також одна з відзнак його внеску в розвиток музичного мистецтва в Іспанії. Але доля не завжди милувала його. У 1988 році маестро потрапив у автокатастрофу. Протягом тривалого часу був позбавлений можливості грати, тому спробував себе як імпресаріо. Нині саме завдяки іспанській музичній асоціації «Армонія», яку представляє Мелінте, до Києва приїхав також і відомий іспанський диригент Альфонсо Саура.

— Тиждень перебування у вашому місті залишить приємні спогади, — говорить пан Саура.— Але окрім того я дуже задоволений роботою з симфонічним оркестром.

— Ви працюєте з різними музичними колективами?

— Я головний диригент камерного оркестру у місті Елче в Іспанії. Також працюю з оркестром «Солісти Варни» в Болгарії. Постійно подорожую. Український оркестр під моїм керівництвом виконує, крім відомих творів, увертюру сучасного іспанського композитора Альваро Гіберта «Молитва «Мартіна».

Оксана РОМАШКА.

ЗАКОНИ НА СТОРОЖІ... ЗЛОЧИНЦІВ

Проблеми

Коли головним проспектом Кишинева крокує комісар поліції, пошану до нього, низько вклоняючись, висловлюють «валютні» цигани й інший дрібний люд, що збирається тут. Сценка ця зовсім не плід уяви журналіста: її списано зі слів міністра внутрішніх справ республіки, сказаних на колегії міністерства.

Зведення МВС Молдови несуть сьогодні зовсім невтішну для законослухняних громадян інформацію. Минулий рік у країні відзначений різким злетом кривої злочинності. Під час зниження відсотку розкриття почастішали випадки, що їх криміналісти відносять до категорії важких. Їх, порівняно з такими в 1991 році, зареєстровано на 21,2 відсотка більше. Злочинці дедалі частіше вдаються до вогнепальної зброї. В аналізі злочинів нерідко фігурують наркотики і, звичайно, торговці ними. Тим більше, що везти зілля здалеку не треба; в республіці є своя сировинна база — північні райони, де вирощують мак і коноплю.

Наймогутнішою силою стає рекет. Підрозділами внутрішніх справ виявлено 13 таких груп, а скільки їх залишилося поза полем зору, можна лише гадати. Працівники кримінальної поліції зареєстрували відносно новий для нас, досі не дуже відомий вид злочинності — «вбивства на замовлення». Мафіозні угруповання, що розпочали відкриту боротьбу за сфери впливу, породили відповідний вид «спеціалістів» — професійних убивць.

Злочинність у Молдові дедалі більше стає на професійну основу. До того ж вона набуває міжрегіонального, міждержавного характеру.

До 30 злочинних груп, які складаються з громадян Молдови, діють сьогодні на території Болгарії, Туреччини, Румунії. Вони «спеціалізуються» здебільшого на своїх співгромадянах, що обжилися на речових ринках цих країн. Оскільки взаємодія правоохоронних служб Молдови і згаданих держав не набула міжурядових форм, то часто-густо бандити залишаються безкарними.

Головною перешкодою у роботі правоохоронних органів, за даними МВС республіки, є недосконалість кримінального законодавства, внаслідок чого нерідко зустрічаються випадки, коли злочинець, який скоїв серію пограбувань, відбувається штрафом... у 3000 рублів.

Торік економічна поліція передала для виробництва до народного суду 419 справ. «Герої» 263 з них відбулися штрафами, 66 — отримали «умовно». З 31 факту хабарів посадовим особам лише в одному випадку винуватця було покарано до певного строку позбавлення волі.

Але не варто поспішати звинувачувати і суддівський корпус, який останнім часом «пачками» повертає на дорозслідування в МВС справи. Коли згадати наведені на колегії міністерства цифри, то 40 відсотків слідчих республіки сьогодні без вищої освіти, неукомплектованість кадрів лише в економічній поліції становить 18 відсотків. Торік з цієї служби пішло 1935 співробітників, 189 з яких звільнено за «дискредитацію».

Соціально-економічна криза — те саме тло, на якому активізують свої дії злочинці. Але, як зазначив Президент Молдови М. Снєгур, що взяв участь у роботі колегії МВС: «Усе це малопереконливо для тих, хто постраждав». Тим більше, мовчання деякої частини правоохоронних органів купують. Як, утім, і заступництво окремих державних чиновників, про що не раз йшлося у парламенті. Нагромаджуючи фінансові кошти, злочинці шукають сприяння політиків, суддів, поліцейських, намагаючись створити капіталізацію злочину. Протистояти цьому, за наявних вад у законодавстві Молдови, неможливо. До цього, загалом, і зводилася мова представників офіцерського складу МВС, присутніх на колегії.

Світлана ЧАЛА.
Кишинів.

Природа і люди

Самка панди на прізвисько Лінг-Лінг 20 років була улюбленицею дітей. У 1972 році на честь візиту до КНР Президента США Р. Ніксона власті Пекина подарували її зоопарку Вашингтона. З того часу Лінг-Лінг й жила в американській столиці, розважаючи публіку, що відпочиває. На жаль, недавно вона померла. Але лікарі-ветеринари вилучили в неї яйцеклітки, щоб після штучного запліднення пересадити їх іншій ведмедиці для виношування. Тож, хоча Лінг-Лінг вже немає, її діти ще, напевно, викличуть посмішки на обличчях дітей.

Фото з газети «Вельт» (ФРН).

У парламентах світу

ДРУГЕ МІСЦЕ—ЗА КОМУНІСТАМИ

Незважаючи на те, що робота Верховної Ради Вірменії, м'яко кажучи, залишає бажати кращого, а засідання її, як правило, залишаються безрезультатними, парламент, схоже, не втрачає ролі трибуни для різних політичних організацій. Бо саме на засіданнях Верховної Ради бачать можливість висловлювати свої позиції представники різних партій. Очевидно, цією обставиною пояснюється і зростання кількості офіційно зареєстрованих парламентських фракцій. Сьогодні їх нараховується вже п'ять.

Про створення останньої, п'ятої, оголосив днями депутат А. Саакян під час чергового засідання сесії. Фракція об'єднала 21 депутата, які представляють комуністичну партію Вірменії.

Відзначимо, що, крім КП РВ, сьогодні у Верховній Раді мають свої фракції Вірменський загальнонаціональний рух (ВЗР — 52 парламентарії), партія «Рамкавар Азатакан» (18), Вірменська революційна партія «Дашнакцутюн» (18) та аграрно-демократична партія (14). Таким чином, після ВЗР, який по суті є правлячою політичною організацією, саме фракція КП РВ стала в парламенті другою за кількістю.

Ара МЕЛІКСЕТЯН.
Єреван.

А як у них!

ЩЕ ОДНА РАДА. АЛЕ ДУЖЕ ВАЖЛИВА

Найближчим часом при Президенті Киргизстану буде створено ще один колегіальний орган — Раду міжнаціональної злагоди. Основне її завдання — координація і здійснення дій, спрямованих на стабілізацію міжнаціональних відносин, встановлення національної злагоди та єднання народів республіки.

Рада вивчатиме й аналізуватиме думку громадськості з відповідної проблематики, вживатиме заходів на відвернення соціальної напруженості та конфронтації на національному, політичному, релігійному грунті, створюватиме умови для відродження й розвитку культури. Органи державної влади будуть зобов'язані розглядати всі пропозиції Ради в місячний строк з подальшим прийняттям відповідних рішень.

Новий орган буде сформовано на добровільній основі з числа керівників національно-культурних центрів (їх у республіці більш як 20) на весь термін президентських повноважень.

Євген ДЕНИСЕНКО.
Бішкек.

Точка зору

Євген ДУДАР

ЩОСЬ ІЗ ГОЛОВАМИ...

або Ще раз про братню любов

Депутатам районної та селищної Рад народних депутатів, ветеранам війни, інтелігенції Біловодського району на Луганщині, які написали на мене донос.

Граждане!

Звісно, ваш лист про мене адресується не мені. Ви взяли вище. «Українському телебаченню». «Голові Комісії ВР України т.Спису М.М.». «Редакції газети «Голос України».

Йдеться про телепередачу «Алло! Це хутір Мозамбік?» Йдеться про те... Але про це потім. Зараз, чому вирішив я вам відповісти.

Напередодні отримав листа. З ваших країв. Від пенсіонерів Романових. Скаржаться, що не можуть побачити передачі українського телебачення, бо їхню колективну антену «повернули на мультики». Прикро. На своїй землі, у своїй державі, у своїй хаті люди не можуть побачити свого телебачення. І, уявіть, раптом ваше «писаніє». Сорок «депутатів», «ветеранів», «інтелігентів»: «Ми дивилися вашу передачу «Всесміх». Сорок чоловік з усього району зібралися в одному куточку, щоб побачити мого носа. «Обсудить» і «соответственно отреагировать». Словом, «осудить». І таки побачили. Значить, «депутати» хоч свої антени час від часу повертають на Київ.

І ще одне. Незадовго до «передачі з хутора Мозамбік» я виступав по радіо. Звертався до людей різного віку, різних мов, різних національностей. Закликав до злагоди, до терпіння, до братання. І одразу ж отримав «відгук» з вашого регіону. З Луганська. Від якоїсь «М.Д.Синельниковой». Дуже «братальний» відгук: «Мы ненавидим вас гадов и мова ваша у нас рвоту вызывает и волки в лесу вам братья...»

Уявляєте, яка радість мене охопила. Коли я після цього прочитав вашого листа. Написаного українською мовою.

«Нас вразила зухвала антиросійська спрямованість і гумору Дударя, і пісень ансамблю. У день, коли передавалась прес-конференція Л.М.Кравчука, який щойно повернувся з Мінська, і де було визнано, що СНД потрібна Україні і що без Росії нам просто не вижити, організатори «Всесміху» співали пісню про те, «щоб Україна Москвою не була розп'ята...»

Ні, ні! Я не зрозумів, що ви хочете, аби Україна була розп'ята. Просто вас дуже «вразила» «антиросійська спрямованість». Хоч, правду кажучи, про Росію в пісні не йдеться. Йдеться про Москву. Як згусток імперських настроїв. Але кожна голова сприймає так, як вона «спрямована».

Якби я складав цю пісню, то написав би так: «Щоби Україна не була ніколи на хресті розп'ята»... Ніким. Ні Москвою, ні Варшавою, ні Берліном, ні своїми яничарами. Які прикриваються мандатами «народних обранців». Бо погоджуюся з вами: Україна не може чекати нічого доброго від тих «недобитків», котрі в роки минулого лихоліття воювали проти Москви в союзі з гітлерівцями. І тим більше не може чекати нічого доброго від тих «недобитків», які воювали і воюють у союзі з Москвою проти свого народу. Лакуза є лакуза. Якому колонізаторові він не служив би. Його найбільше щастя — бути ганчіркою, об яку колоніальний хам «соізволить» витерти свої чоботи.

Даруйте, я не за те, щоб рвати «віковічні російсько-українські зв'язки». Нормальні люди, як з боку України, так і з боку Росії, завжди будуть підтримувати нормальні зв'язки. І даремно бідкається О.Солженіцин, що «Украина отталкивает Россию». Україна «отталкивает» російський шовінізм, російський колоніалізм. І якщо таке було б з боку України, Росія з такою ж «ненавистю» це робила б. А, може, ще й з більшою. Я проти того, щоб дружба між народами нагадувала «дружбу» коня і вершника: де один везе, а інший їде. Я проти того, щоб сусідські відносини складалися за принципом: ти мені — що я хочу, я тобі — що я можу. Я проти того, щоб сусід поводився на території іншого сусіда, як у своїй вотчині. Я за те, щоб зв'язки між російським і українським народами були, якщо не справжні братські, то бодай справжні сусідські. А не пансько-холуйські. З будь-якого боку.

Тепер про пильність і «провокацію». Ви пишете: «Порадували «гумористи» свій народ ще й тим, що, мовляв, Берлінська стіна вже зруйнована, а Кремлівська ще стоїть. Що ж, поздоровляємо вас з вміло і талановито висловленою провокацією...» Отже, з написаного треба робити висновок: українські гумористи «на хуторі Мозамбік» збирають загони і закликають український народ йти брати Московський Кремль.

Кажуть, у страху великі очі. А в раба — великий страх. Такий страх, що він дивиться одне, а бачить зовсім інше. Одне слухає, а друге чує. Така катавасія трапилася, вибачте, і з вашими вісімдесятьма вухами. При нормальному слухові і неупередженому сприйнятті хоч одне з них мало б почути цю фразу так: «Берлінську стіну вже розібрали, а Кремлівську ще кладуть...» Тобто червона тюрма німецького народу впала. А Кремлівську тюрму народів ще намагаються відродити. І, як не парадоксально, менше намагаються відродити ті, які цю тюрму охороняли, ніж ті, які в ній сиділи.

Ще більше в цьому переконуєшся, коли читаєш: «У своїй передачі молодці «Всесміху» дозволили собі глузувати з телестудії «Останкіно» особливо за те, що іноді звідти лунають критичні зауваження про українське панство та непослідовність наших політиків, які то проклинають створену своїми руками СНД, то мудрують над тим, як би від цього прокляття відхреститися».

Це так нагадує того панського лакея, який ходив селом і розганяв людей, щоб не сміялися, коли «панський пес гавкають». Народи вчорашньої імперії протестують проти тенденційних, явно провокаційних випадів багатьох останкінських балакунів на адресу молодих держав. А «слимачки» з «базової» червоної мушлі «Беловодского райсовета» обурюються, що з «Останкіно» інколи лунають такі собі невинні «критичні зауваження»... А «молодці» «дозволили собі глузувати...»

Більше того. Вони вважають, що «... це добре спланована ворожа акція, мета якої — виховати, особливо у молоді, ненависть до всього російського, до нашої спільної історії, перетворити нас у безрідних Іванів».

Ну, про «спільну історію» говорити не будемо. Її просто треба вчити. Тільки не за підручником «История СССР».

Про «ненависть до всього російського» також говорити не варто. Шовіністична «рвота» вашої землячки Синельникової свідчить сама за себе. Вдамся до нудного переліку. Наведу прізвища усіх, хто підписав того листа. Народ має знати своїх «героїв»: Шуліка І.П., Соколов В.О., Тертичний Г.П., Сибірцев М.С., Дяченко М.Ф., Рог В.А., Дуплієнко В.О., Мороз А.М., Холошевська В.І., Гаркуша В.І., Вільний В.П., Дяченко В.Г., Харламов А.З., Наумов С.В., Дзюба І.В., Дятченко М.Ф., Задорожній Ф.С., Свідовський М.А., Лисак Г.М., Сіпун Я.Х., Ступак С.Т., Балабан Л.А., Овчаренко А.І., Бережна І.М., Шуліка В.П., Калашник В.І., Кравцова В.М., Хоружа Н.Г., Волик В.І., Бахмут С.Ф., Меженський О.М., Пітербарг І.А., Кадаєв П.П., Кирієнко Ф.У., Стус О.Ф., Кузьменко З.І., Погорєлов Л.І., Майстренко П.Ф., Кучеров А.Н., Федоров С.В.

Хто з вас з «родом», а хто «безрідний», розберіться самі. Не знаю також, хто з вас «депутат», хто «ветеран», хто «інтелігент». Але певен, що серед «інтелігентів» є вчитель. Хоча б один. Хотілося б попросити його, щоб він якось на уроці дітям сказав приблизно таке:

— Діти! Ви є нащадками великих лицарів. Ви є громадянами великої держави. Ви є господарями багатої землі. Ви є синами славетного і доброго народу. То ж пам'ятайте: злагода не в рабському вигинанні хребта. Злагода — у взаємоповазі, у власній гідності і пошануванні гідності інших. Шануйтеся самі, то й вас шануватимуть люди...

Може, хоч одна дитяча голівка замислиться: «Чому в моїй хаті мене зневажають? Принижують мою мову, мою історію?» Можливо, не виростатимуть тоді описані вами «марки дубовские» зі своїми кощунськими анекдотами на зразок «Бьется в тесной печурке Лазо». І не буде безрідних шулік зі своїми сентенціями типу: «Чиє замовлення виконуєте, панове? Невже вояків УПА?» Бо топтатися по історії свого народу і опльовувати її — таке ж дикунство, як і топтатися по мертвих...

Отже, кажу вашими словами: «... Давайте не тільки на словах, а й на ділі добиватися злагоди і єдності нашого народу». Але, звісно, не однобокої «злагоди». Як ото між тюремними наглядачами й ув'язненими...

Київ.

Реклама

Конфлікт

Не допоміг навіть Кафка

Чому творча інтелігенція Чернівців виступила проти того, щоб місцевий театр — архітектурну перлину — тимчасово перетворити на знімальний майданчик художнього фільму

Наприкінці минулого року Київська кіностудія імені Олександра Довженка розпочала переговори з дирекцією Чернівецького муздрамтеатру імені Ольги Кобилянської щодо того, щоб узяти в оренду театральне приміщення для зйомок фільму «Співачка Жозефіна і мишачий народ» за творами Франца Кафки. Сторони швидко порозумілися і уклали відповідний договір, згідно з яким знімальна група на кілька місяців мала перебратися під дах театру для втілення свого творчого задуму. В розпорядженні трупи залишалася репетиційна зала.

Та цю угоду зустріли «в штики» деякі місцеві засоби масової інформації й представники творчої інтелігенції міста. В газетах з'явилися різкі публікації, в яких висловлювалося категоричне заперечення проти передачі театру в оренду, оскільки він є видатним архітектурним пам'ятником і охороняється законом. Автори застерігали: присутність «кіношників» може завдати архітектурній перлині непоправної шкоди. Цілком ймовірно, що від потужної освітлювальної апаратури постраждає декорований сусальним золотом інтер'єр. Одне слово, сумнівів (і небезпідставних) висловлювалося чимало.

Під тиском преси й громадськості угоду з кіностудією було розірвано. Це не на жарт стурбувало знімальну групу, яка вже лаштувалася в поїздку до Чернівців. Для владнання конфлікту на Буковину прибули режисер та директор майбутньої кінострічки. На їхнє прохання відбулася зустріч з людьми, які запротестували проти перетворення театру на знімальний майданчик.

На розмову з кінематографістами прийшли архітектори, художники, реставратори, мистецтвознавці, журналісти, викладачі чернівецьких вузів, студенти. І вона була непростою. Режисер фільму Сергій Маслобойщиков звернувся до присутніх з такими словами:

— Ми просимо вашої підтримки. Збагніть, без чернівецького театру знімальній групі ніяк не обійтися. Тут, і лише тут, можна по-справжньому втілити наш складний задум. Справа в тому, що дія фільму побудована на постійному протиставленні внутрішнього й зовнішнього середовища, а театр і прилеглий до нього старовинний майдан якраз і є тими ідеальними площинами, на яких можливе поєднання оцих двох планів. Іншими словами, тут зійдуться два світи, так талановито змальовані геніальним пером Кафки.

Після довгої дискусії сторони порозумілися, договір на оренду приміщення було поновлено. Щоправда, в ньому з'явилися суттєві доповнення. Громадськість наполягала, аби в залі під час зйомок постійно контролювався температурний режим, щоб чергували пожежники і міліціонери, щоб не було сторонніх.

Ця історія застерігає: скарби народу вимагають бережливого ставлення до себе. Непродуманим рішенням, необачним кроком їм можна завдати непоправної шкоди, що ми вже не раз спостерігали. До речі, ковтнули цього гіркого досвіду й чернівчани. Свого часу міські власті, не радячись з громадськістю, залучили до реконструкції старовинного Театрального майдану архітекторів-пройдисвітів. І невігласи по-варварськи спотворили перлину європейського зодчества, яка упродовж багатьох літ була окрасою нашого міста.

Люди, які стали на захист театру, дали зрозуміти власть імущим: більше таких «експериментів» ніхто не допустить.

Василь БАБУХ,
власний кореспондент
«Голосу України».

Чернівці.

НА ДОРОГАХ СТРІЛЯЮТЬ

Очевидно, багато хто з нас за старою звичкою просто «забуває», що в працівників державтоінспекції, крім свистка й жезла, є ще й пістолет у кобурі; і від його кулі не втечеш навіть на будь-якому швидкісному «Вольво» чи «дев'ятці». Як свідчить практика, з погіршенням криміногенної ситуації працівники ДАІ в діалозі з порушниками все частіше змушені вдаватися до останнього аргумента — табельної вогнепальної зброї. Тільки торік вони скористалися цим правом у 262 випадках. Що стоїть за такою «пропахлою порохом» цифрою, розповідає начальник Головного управління державтоінспекції МВС України генерал-майор Борис Масловський.

— Як правило, а точніше, у 222 випадках працівники ДАІ змушені були застосовувати свою табельну зброю для затримання через пошкодження транспортних засобів, водії яких не виконували вимог зупинитися. Право застосовувати в таких випадках зброю нам дає Закон «Про міліцію», де в статті 15 записано, що працівник міліції як крайній захід має право застосовувати вогнепальну зброю,щоб зупинити транспортний засіб, пошкодивши його, якщо водій своїми діями створює загрозу життю чи здоров'ю громадян або працівника міліції.

Автоінспектор, пересвідчившись, що водій переслідуваного транспортного засобу не реагує позитивно на підсилені гучномовними пристроями вимоги зупинитися, створює аварійну ситуацію на дорозі і може втекти, а можливості затримати його іншими способами (заблокувати на наступному посту ДАІ тощо) немає, робить попереджувальні постріли вгору, а коли й це не допомагає, прицільно стріляє з метою пошкодження транспортного засобу для його зупинки. І дуже прикро, що багато водіїв цього не знають і, як кажуть, жартують з вогнем у прямому розумінні слова.

Автоінспектор же не знає, хто за кермом — можливо, то викрадач автомобіля чи якийсь інший злочинець. Щодня в Україні викрадають 34 автомобілі, 13 водіїв втікають з місць скоєння дорожньо-транспортних пригод. Тому працівник ДАІ змушений вдаватися до крайніх заходів примусової зупинки транспортного засобу.

— Те, що автоінспектор має всі підстави вбачати в кожному такому втікачеві злочинця, цілком зрозуміло. Бо ж чи є сенс порядному, нормальному водієві втікати від працівника ДАІ? Зупинився, показав документи, автомобіль і їдь собі з Богом.

Право

— У тому то й лихо, і парадокс, що, як свідчить наша статистика, у вісімдесяти відсотках під міліцейські кулі «напрошуються» водії, які сіли за кермо в нетверезому стані і за це могли б відбутися звичайним штрафом чи, в гіршому випадку, тимчасовим позбавленням водійських прав. Натомість, намагаючись втекти, вони наражають на небезпеку не тільки себе, а й пасажирів, зокрема, і своїх дітей, а також випадкових перехожих та інших учасників руху. Торік стався трагічний випадок, коли водій напідпитку, втікаючи від автоінспектора, «поставив» під його кулі малолітню доньку, яка з матір'ю була в салоні автомобіля. Доньку було поранено.

А ось свіжий приклад. У Жашкові Черкаської області студентка вузу, не маючи прав на водіння, взяла в батька «Москвича» покатати подружку, також студентку. На всі вимоги автоінспектора зупинитися не реагувала, й той змушений був вдатися до стрільби по шинах автомобіля. Одна з куль зрикошетила й поранила в щоку пасажирку — молоду симпатичну дівчину. Питається, задля чого було молодим людям ризикувати, адже все могло закінчитись набагато трагічніше.

Загалом торік за таких обставин від куль загинуло 5 чоловік і 32 було поранено.

— І це за умови, що працівники ДАІ, відкриваючи вогонь на поразку, ціляться лише по колесах транспортних засобів чи в інші місця автомобіля, але аж ніяк не у водіїв та їхніх пасажирів?

— Звичайно ж, переслідуючи втікачів, наші працівники не мають намірів влучити у водія чи пасажира. У погоні це трапляється випадково. Через те, що дороги наші не ідеальні, втікачі, як правило, маневрують, усе відбувається на граничних швидкостях. Додайте до цього й погану видимість (адже ці випадки характерні для вечірньої та нічної пори). Тому я ще раз хочу зазначити, що в таких випадках порушники правил дорожнього руху «граються з вогнем». Я вже не кажу про тих водіїв, які з якихось причин зважуються «йти» на працівника ДАІ з викруткою чи ножем...

— Погоджуюся з вами, Борисе Петровичу, але й погодьтеся зі мною, що й серед автоінспекторів, як і серед водіїв, також не всі «ангели», отже, й вони часом «граються з вогнем» правосуддя, неправомірно вдаючись до послуг «товариша маузера»...

— Інспекторам ДАІ, як і водіям і всім нам, нелегко позбутися минулих стереотипів. Пригадайте, скільки раніше доводилось працівникові міліції пережити перевірок і всього іншого після того, коли він навіть правомірно застосував свою зброю. Тому й сьогодні наші працівники вдаються до її послуг лише в крайньому разі. Перш ніж відкрити вогонь на поразку, автоінспектор часом робить до п'яти — шести попереджувальних пострілів, адже, як би там не було, він усвідомлює, що це для втікача може обернутися трагічно.

Торік виявлено два факти неправомірного застосування зброї працівниками ДАІ під час зупинки транспортних засобів. Таких ми караємо суворо.

— Борисе Петровичу, я представляю газету найвищого законодавчого органу, і було б дивно, якби ми обійшли увагою той факт, що збільшенню кількості пострілів на дорогах «сприяють» деякі огріхи нашого законодавства. Маю на увазі алогічність окремих адміністративних покарань, котрі передбачено за порушення правил дорожнього руху.

— На жаль, такі алогізми є. Візьмемо, для прикладу, статті 122^2 і 130 Кодексу про адміністративні порушення. За керування транспортним засобом у нетверезому стані передбачено стягнення у вигляді штрафу до шести тисяч купонів, або позбавлення водійських прав на термін до двох років. А за невиконання вимог автоінспектора зупинитися — штраф до трьох тисяч купонів. От деякі водії, сівши за кермо напідпитку, вважають за краще не зупинитися і обійтися потім меншим штрафом, забуваючи, що автоінспектор озброєний.

Інтерв'ю взяв
Анатолій БЕНЬ,
спеціальний кореспондент «Голосу України».

Соціальний зріз

РЕПРЕСІЇ ТРИВАЮТЬ

Людська пам'ять — коротка. Багатьом уже забулося, що таке була радянська влада. І навіть не зразу після жовтневого перевороту, навіть не у двадцяті чи тридцяті роки, а, скажімо, у п'ятдесяті. Степан Денисович Денисюк, мешканець міста Сарн, це пам'ятає. І не забуде повік...

Жив Степан Денисович з дружиною, маленькою дитиною і своєю матір'ю на хуторі біля села Люхчі. Сам працював на залізничній станції у Сарнах. Поруч, у старій батьківській хаті, жила його сестра. І ось одного зимового дня посильний із сільради приносить йому «бомагу» такого змісту: «Повидомлення, Гр-н Денисюк Степан Денисович. Согласно решения сесии селсовета депутатов трудящихся от 23.II.1951 г. Ваше все хозяйство и дом переселяется в село Люхча. А поетому селсовет депутатов трудящихся обязывает вам немедленно приступить к переселению до 20 марта 1951 г. Сеят на усадбе что небуд нераэрешается. Вам немедлено явится в селсовет получить усадебный участок для застройки дома. Председатель с/с — Балабушка, секретар — Власюк».

Ось таке «повидомлення». Серед лютої зими. «Немедлено приступить», «немедлено явится». І ніяких заперечень. Це вже потім, пізніше, дозволено було скаржитися. А за часів «батька усіх народів» скаржитися навіть на найнижчу владу — означало самому собі підписувати вирок. Тож мовчав Степан Денисович, тільки люто катувався довгими ночами: що робити? У зимову холоднечу, всього за якийсь місяць, перенести хату з хутора в село — хіба це можливо? А коли одного разу повернувся ввечері з роботи, то... не побачив своєї хати — вона була розібрана. Сімейство перебралося у стар採 хату до Степанової сестри. Ось яка це була народна влада! З хутора, з батківської землі, зігнали, забрали у колгосп воза, плужка, борони, коня, клуню — живи, чоловіче, без клопоту і радуйся...

Діждався Степан Денисович тепла, скликав родичів і сусідів — зіп'яли хату в Люхчі. Хворів тяжко й довго, згодом одержав квартиру у Сарнах, де працював. Повиростали діти, знайшлися онуки.

Що ж, можна закінчити цю невеселу розповідь? Тим паче, що таких історій в Україні — мільйони. Але ні, страждання Степана Денисовича ще не скінчилися. Ось сидить він переді мною — старенький, втомлений далекою дорогою (із Сарн до Рівного — майже 100 кілометрів), говорить з гіркотою:

— Я ж, якщо розібратися, був репресований. Не до Сибіру, дякувати Богу, вислали, трохи ближче, але все одно — не по-людському зі мною обійшлися. А тепер прошу так мало: там, на колишньому хуторі, біля хати я мав гектар землі — віддайте мені її. Там ні забудови колгоспні, ні іншої перешкоди. У мене є діти, онуки — будемо робити на землі, як діди наші і прадіди робили. Голова сільради Богдан Тур каже: не маємо, мовляв, змоги, ваш гектар не входить у землі запасу. Представник Президента у Сарнах Юркевич каже, що правильну мені дали відповідь, але ще можу звернутися до юриста. Ото і все, така вона, правда, забрати забрали, а віддавати немає кому...

Невідомо чому земельне законодавство України не передбачає повернення землі колишнім її власникам. Якщо прийде «діяч» з міста і стане вимагати 50 чи 100 гектарів, бо він, мовляв, замислив стати фермером, йому можуть дати, бо «фермерство» у моді, а ось віддати дядькові його кровний гектар — ніззя. Вихідцеві із села, землю батьків якого свого часу забрали у колгосп, нині можуть не дати й клаптя під город, не кажучи вже про оселю...

Чортополох, щедро посіяний на українській землі сталіністами, ще не скоро зникне. Не скоро ще ставитимуться до людей, до кожної людини по-людському. Взяти хоча б Степана Денисовича. Не можете йому віддати «його» гектар, то дайте інший, але такий, щоб чоловік був задоволений. Ви ж, «теперішня» сільрада, — спадкоємниця отого «селсовета», то й мали б спокутувати його вину. Тільки не кажіть, як навіть деякі представники Президента, що у вас немає влади. Владу не дають — її беруть. А совість — не купують...

Розповів мені Степан Денисович ще одну — вже не лише власну, а всього села — гризоту. У 1963-му в Люхчі розламали церкву. З частини матеріалу побудували школу, а решту завезли в колгосп. Тепер люди хочуть відбудувати храм. На зібрані кошти звели фундамент, на більше коштів не вистачає. Просять у керівництва місцевого колгоспу «Нива», а ті руками розводять — самі, мовляв, голі. А де ж візьмуть, зітхає старий, коли так хазяйнують? На зиму не посіяли майже нічого. На полях кар'єри поробили, торгують піском. На піску, одне слово, будують...

Сергій МЕЛЬНИЧУК,
власний кореспондент «Голосу України».
Рівненська область.

Історія

ЯК РЯТУВАЛИ КОШОВОГО

Перший пам'ятник Івану Сірку було виготовлено за картиною Іллі Рєпіна «Запорожці пишуть листа до турецького султана». У 1956 році його було встановлено біля могили славетного кошового в селі Капулівка. У 1980 році цей бюст замінили іншим, виготовленим за чере- пом І. Сірка. А Рєпінського кошового хотіли відправити на переплавку. З великими труднощами його вдалося врятувати. Руками учнів було відлито постамент і тепер це погруддя — в шкільному парку.

Л.БУРДА,
учитель історії Капулівської середньої школи Дніпропетровської області.

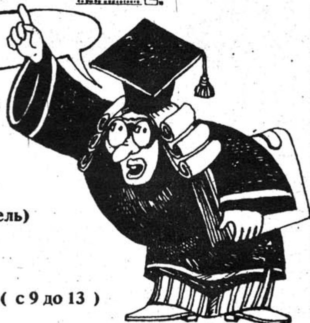

О-ЛЯ-ЛЯ! ТАКОГО ЕЩЕ НЕ БЫЛО!

Украинская Академия информационных технологий приглашает:

ОЧЕНЬ ПЕРСОНАЛЬНО!

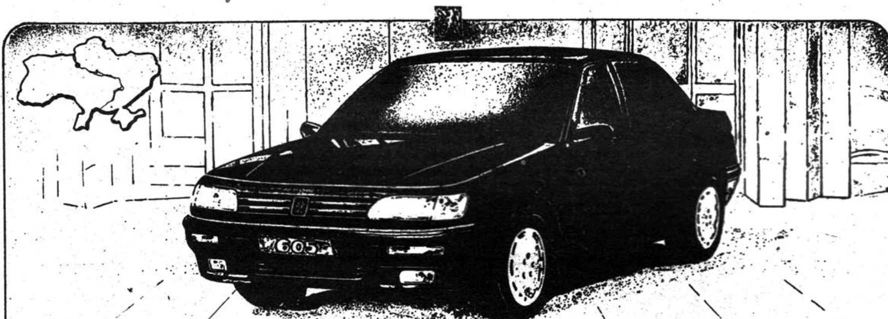
БИЗНЕСМЕНОВ, РУКОВОДИТЕЛЕЙ, ФИНАНСИСТОВ НА УСКОРЕННЫЕ КУРСЫ

За 6 дней - прочные навыки пользования персональным компьютером, факсом, ксероксом, мультифункциональным телефоном.

ЗАНЯТИЯ - ИНДИВИДУАЛЬНЫЕ (1 слушатель - 1 преподаватель)
ПРОГРАММА и ГРАФИК - по согласованию
УСЛОВИЯ - КОМФОРТНЫЕ

ЗВОНИТЕ НЕ ОТКЛАДЫВАЯ: (044) 434-07-65 (с 9 до 13)

Formula

ПЕЖО - ДОСВІД ДОРІГ УСЬОГО СВІТУ!

Багаторазові переможці ралі «Париж — Дакар» автомобілі «ПЕЖО» довели свою міцність, надійність та економічність і свій престиж повсюди — від пісків Сахари до автострад Америки.

Автомобілі «ПЕЖО» від офіційного імпортера «ІЛТА Київ» — це гарантія та фірмовий сервіс.

Двигун — дизельний чи карбюраторний, додаткове обладнання, колір — на Ваш вибір.

Про умови продажу і сервісу Ви дізнаєтесь, завітавши до нашого офісу за адресою:

Київ-10, вул. Січневого повстання 11-А
тел. 290-40-33, 290-42-48, 290-42-70
факс 290-42-74

PEUGEOT ilta KIEV OFFICIAL IMPORTER

Трохи більш як тридцять років тому австрійський інженер Крeтц почав підкорювати медичний світ діагностичними приладами, використовуючи безпечний ультразвук.

СПЕЦІАЛЬНО ДЛЯ УКРАЇНИ:

Спільне українсько-австрійське підприємство «ASTRAL—KIEV» продає медичну апаратуру ультразвукової діагностики (УЗІ) австрійської фірми KRETZTECHNIK.

KRETZTECHNIK — це висока якість і широкий вибір датчиків, сучасний дизайн і простота у поводженні.

KRETZTECHNIK — це сервіс і надійність, 18 місяців гарантії і 10 років післягарантійного обслуговування.

Продаж не тільки за ВКВ, а й за карбованці.

Ціни — нижчі від світових і тільки для України.

Тел.: (044) 227-62-45
(044) 228-88-11
Факс: (044) 228-85-02

Финансовая компания «Финко»
(Российская Федерация, Москва)
предоставляет украинским организациям и фирмам краткосрочные беспроцентные валютные кредиты под гарантийный залог в карбованцах. Залог вносится на счет в Киеве.
Телефон представителя в Киеве:
(044) 432-84-83

Formula

Итальянская фирма осуществляет поставку, шеф-монтаж и гарантийный сервис оборудования для

MULTI GROUP

РЕСТОРАНОВ,
БАРОВ,
КАФЕ,
ГОСТИНИЦ.

Консультации, проспекты по адресу: Киев, Крещатик 5, 3-й этаж.
229 - 30 - 57, 228 - 85 - 21

НАДЕЖНОСТЬ И КАЧЕСТВО

Рабочие станции i486DX2/66, Hauppauge™ 4860™
Сетевые комплексы на базе Novell NetWare™ v.3.11, 2.20
Многотерминальные системы на базе ОС SCO Open Desktop™ 2.0
Системы автоматизированного проектирования, планшетные и рулонные плоттеры
Профессиональные издательские системы: сканеры HP ScanJet IIc,
принтеры HP LaserJet 4, мониторы 17" 19", русскоязычная версия Aldus PageMaker™ v.4.0

КОМПЬЮТЕРНЫЕ СИСТЕМЫ ДЛЯ ВАШИХ ЗАДАЧ

wescom

310046, Харьков, ул.Пожарского 2/10
Тел.(0572) 94-76-01, 94-15-42, 93-40-75
Факс (0572) 94-35-73, 94-16-58

Фирма WESCOM, Inc. производит поставку и установку оборудования для телецентров и студий, систем кабельного телевидения, студий компьютерной анимации

ВИ БАЖАЄТЕ МАТИ СПРАВУ З ПРОФЕСІОНАЛАМИ!

Фірма «БАЛАНС» гарантує вам це. Ми підтверджуємо свою готовність закупити на умовах постачальника великі оптові партії плодоовочевої та рибної консервації, соків, томатної пасти, алкогольних напоїв (у т. ч. вино в цистернах), сухої бакалії.

Розглянемо пропозиції щодо інвестування сільськогосподарського виробництва з подальшою реалізацією товару.

Шукаємо комерційних представників в обласних центрах України.

Телефони у Львові: (0322) 72-26-19, 74-40-02.
Факс: (0322) 72-27-76.

ПРОСПЕКТ ЭМИССИИ АКЦИЙ ИНВЕСТИЦИОННО-ФИНАНСОВОЙ КОРПОРАЦИИ «ЮГ-ИНВЕСТ»

Данный проспект публикуется с целью максимальной степени открытости и гласности выпуска ценных бумаг акционерного общества Инвестиционно-финансовой корпорации «ЮГ-ИНВЕСТ», создавая наиболее благоприятные и равные условия потенциальным инвесторам для доступа к информации о выпускаемых ценных бумагах и для их приобретения.

А. ОСНОВНЫЕ ДАННЫЕ ОБ ЭМИТЕНТЕ.

1. ИНВЕСТИЦИОННО-ФИНАНСОВАЯ КОРПОРАЦИЯ «ЮГ-ИНВЕСТ» (сокращенно ЮГ-ИНВЕСТ) учреждена 01 июля 1992 года как акционерное общество с уставным капиталом в 20 000 000 (двадцать миллионов) карбованцев.

ЮГ-ИНВЕСТ зарегистрирована 14 августа 1992 года решением исполкома Ялтинского городского Совета народных депутатов № 601 (1). Регистрационный № 22.

2. Юридический адрес: 334200, Крым, г. Ялта, ул. Кирова, 2а.

3. Почтовый адрес: 334235, Крым, г. Ялта, а/я 24.

4. На момент принятия решения о выпуске акций уставной капитал ЮГ-ИНВЕСТ сформирован за счет денежных взносов учредителей.

Состав учредителей ЮГ-ИНВЕСТ	Их юридические и почтовые адреса	Размер взноса в уставной капитал, млн. крб.	Доля в уставном капитале, %
Ассоциация новых хозяйственных форм и социальных инициатив	334200 Крым, Ялта, ул. Кирова, 2 каб. 45, 46, 55.	16	80%
Украинский акционерный промышленно-инвестиционный банк	252001 Украина, г. Киев, пер. Шевченко, 12	4	20%

В период между Собраниями акционеров высшим органом управления ЮГ-ИНВЕСТ является Наблюдательный совет в состав которого входят:

ГОЛОВКО Петр Викторович, в 1979 году закончил Крымский медицинский институт, врач-уролог, кандидат медицинских наук. С 1991 года — президент Ассоциации новых хозяйственных форм и социальных инициатив.

РУБАН Михаил Федорович, закончил в 1962 году Киевский институт народного хозяйства, экономист. С 1987 года — начальник Крымского территориального управления Проминвестбанка Украины.

МАЛЬЦЕВ Сергей Владимирович, закончил в 1985 году Ростовский институт народного хозяйства, инженер-экономист. С 1991 года — вице-президент Ассоциации новых хозяйственных форм и социальных инициатив.

ЛИПАТОВ Геннадий Юрьевич, закончил в 1992 году Московский университет методологии знания, экономист. С 1989 года Генеральный директор фирмы «Альфа-Х».

5. Исполнительным органом ЮГ-ИНВЕСТ является Правление, в состав которого входят:

председатель Правления —

ЧАГА Владимир Иванович, закончил в 1963 году Алма-атинский институт народного хозяйства, экономист;

финансовый директор —

УМАРОВ Аскребий Клычбиевич, закончил в 1975 году экономический факультет Крымского сельскохозяйственного института, экономист.

6. ЮГ-ИНВЕСТ не входит в промышленные, банковские, финансовые группы и концерны, ассоциации, общественные организации, а также не является членом товарных ,валютных, фондовых и прочих бирж.

Б. ПРЕДМЕТ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ В СООТВЕТСТВИИ С УСТАВОМ КОРПОРАЦИИ «ЮГ-ИНВЕСТ».

7. Предметом деятельности ЮГ-ИНВЕСТ является:

участие в инвестиционном процессе, поиск и работа со стратегическим инвестором, в том числе и иностранным, инвестирование средств в реконструкцию Южного берега Крыма до уровня курорта международного значения;

реализация ваучерной системы — обмена приватизационных чеков на акции приватизируемых предприятий;

создание информационных баз, организация системы курортных услуг, питания, торговли.

В. ДАННЫЕ О ФИНАНСОВОМ ПОЛОЖЕНИИ КОРПОРАЦИИ «ЮГ-ИНВЕСТ».

8. Кредиторской задолженности на момент выпуска акций ЮГ-ИНВЕСТ не имеет.

9. Государственные органы, административные и экономические санкции на ЮГ-ИНВЕСТ на момент выпуска акций не налагали.

10. Уставной капитал на момент эмиссии размером 20 000 000 (двадцать миллионов) карбованцев оплачен полностью.

Г. СВЕДЕНИЯ О ПРЕДСТОЯЩЕМ ВЫПУСКЕ ЦЕННЫХ БУМАГ.

Интерес к ценным бумагам предприятий курортной индустрии, сферы услуг, капитального строительства жилья и объектов социально-культурного назначения является одной из главных причин высокой привлекательности акций ЮГ-ИНВЕСТ для покупателей. Низкая номинальная стоимость акций ЮГ-ИНВЕСТ обеспечивает широкий охват инвесторов с различными финансовыми возможностями.

11. Решение осуществить выпуск ценных бумаг ЮГ-ИНВЕСТ было принято 25 сентября 1992 года Общим собранием акционеров. Выпуск акций ЮГ-ИНВЕСТ состоит из 400 000 (четыреста тысяч) простых именных акций на общую сумму 2 000 000 000 (два миллиарда) карбованцев. Номинальная стоимость одной акции составляет 5 000 (пять тысяч) карбованцев.

Учредители ЮГ-ИНВЕСТ пользуются первоочередным правом на приобретение акций.

Акции распространяются с 1 апреля по 31 июля 1993 года, вне зависимости от юридического статуса или местонахождения , (местожительства) возможных покупателей. Акции ЮГ-ИНВЕСТ будут распространяться преимущественно в промышленных и курортных регионах.

На всю сумму приобретенных акций при условии их полной оплаты покупателю бесплатно выдается один сертификат, являющийся ценной бумагой и удостоверяющий владение акциями.

Оплата акций в неденежной форме допускается только по решению Наблюдательного совета.

12. Акции ЮГ-ИНВЕСТ распространяются по следующим адресам: Акционерный коммерческий промышленно-инвестиционный банк Украины:

252001, Украина, г. Киев, пер. Шевченко, 12; тел.: (044) 226-20-32; факс: (044) 229-14-56;

Крымское территориальное управление Проминвестбанка Украины 333000, Республика Крым, г. Симферополь, ул. Севастопольская, 10; тел.: 27-25-26; факс (0652) 27-57-69;

Ялтинское отделение Проминвестбанка Украины 334200, Крым, г. Ялта, ул. Васильева, 16, тел.: (0654) 32-77-04; факс: (0654) 32-62-54;

Ассоциация новых хозяйственных форм и социальных инициатив 334200, г. Ялта, ул. Кирова, 2, каб. 45: 46; 55; тел.: (0654) 32-94-47; факс: (0654) 32-94-44.

Отношения между ЮГ-ИНВЕСТ, с одной стороны, Ассоциацией новых хозяйственных форм и социальных инициатив и Проминвестбанком Украины с — другой, регулируются договором от 25 сентября 1992 года на организацию первичного размещения акций ЮГ-ИНВЕСТ, в соответствии с которым Наблюдательный совет обладает исключительным правом на распространение ценных бумаг ЮГ-ИНВЕСТ.

Размер дивидендов по акциям определяет Наблюдательный совет и утверждает Общее собрание акционеров.

Дивиденды по акциям выплачиваются в течении двух месяцев после Общего годового собрания акционеров по итогам работы за год, за счет прибыли, остающейся в распоряжении ЮГ-ИНВЕСТ после уплаты установленных Законодательством налогов, иных платежей в бюджет и процентов за банковский кредит, в порядке, устанавливаемом совместным решением акционеров, и составят, начиная с 1993 года, не ниже 50% годовых.

Согласно Уставу, членом Наблюдательного совета может быть избран только акционер, имеющий не менее 4% акций на день проведения выборов или его представитель, а также представитель организации — учредителя.

Д. АКЦИОНЕРЫ ИМЕЮТ ПРАВО:

получать долю прибыли ЮГ-ИНВЕСТ, пропорционально количеству выкупленных ими акций;

принимать участие в общих собраниях ЮГ-ИНВЕСТ лично либо посредством своего представителя;

получать от органов управления необходимую информацию по всем вопросам, включенным в повестку дня общего собрания;

избирать и быть избранным в органы управления и контроля;

приобретать на приоритетной основе дополнительно выпускаемые и вновь эмитированные акции, не размещенные среди Учредителей.

Е. ПРОЕКТЫ, КОТОРЫЕ КОРПОРАЦИЯ «ЮГ-ИНВЕСТ» ПРЕДЛАГАЕТ РЕАЛИЗОВАТЬ.

Основной сферой деятельности ЮГ-ИНВЕСТ является деятельность в области капитального строительства жилья и объектов социально-культурного назначения, а также производства, оптовой и розничной торговли товарами народного потребления.

Структура инвестиций собственных средств ЮГ-ИНВЕСТ.

Основные направления средне- и долгосрочных инвестиций на период 1993—1997 гг.:

строительство жилья и объектов социально-культурного назначения — 50%;

производство товаров народного потребления — 10%;

развитие строительной базы и производства стройматериалов — 25%;

гуманитарные и медицинские программы — 15%.

Дополнительные направления кратко- и среднесрочных инвестиций на период 1993 — 1997 гг.:

переработка местных сырьевых ресурсов — 35%;

снабжение населения сельхозпродукцией — 15%;

развитие инфраструктуры региона — 15%;

иные виды инвестиций, включая инвестиции в ценные бумаги — 25%.

Основные средне- и долгосрочные инвестиционные проекты ЮГ-ИНВЕСТ будут сосредоточены на объединении в единое целое проектных организаций, производителей строительных материалов, строительно-монтажных работ и тех структур, которые, в конечном итоге, будут эксплуатировать построенные объекты, что позволит создать замкнутый цикл производства. В то же время ЮГ-ИНВЕСТ планирует осуществлять краткосрочные проекты в иных отраслях промышленности и курортной индустрии, гарантирующие высокую рентабельность.

Структура инвестиций собственных средств ЮГ-ИНВЕСТ по годам, %

	1993	1994	1995	1996	1997
Долгосрочные (до 10 лет) (строительство жилья, строительство гостиничных и санаторных комплексов, развитие сети комплексных курортных услуг)	10	10	15	15	20
Среднесрочные (до 3 лет) (развитие собственной строительной базы, производство товаров народного потребления)	10	15	15	20	20
Краткосрочные (до 1 года) (коммерческие по торговле товарами народного петребления)	80	75	75	65	60

Основные среднесрочные проекты: развитие собственной строительной базы; производство товаров народного потребления; аренда земельных участков под строящиеся объекты.

Основные краткосрочные проекты — коммерческие, в том числе и срочные по покупке товаров народного потребления.

Проекты по дополнительным видам деятельности: реализация энергосберегающих проектов; внедрение новых технологий по очистке сточных вод; создание сети массовых коммуникаций в регионах основных инвестиций; участие в приватизации предприятий.

При принятии решения о приобретении акций ЮГ-ИНВЕСТ необходимо принимать во внимание следующие факторы риска:

1. Политические факторы

В настоящее время властные структуры еще не определили общие направления своей политики в отношении:

порядка и масштабов приватизации;

системы налогообложения;

порядка использования природных ресурсов;

создания и развития свободной экономической зоны;

механизмов регуляции внешнеэкономической деятельности.

2. Экономические факторы

Необходимо принимать во внимание, что реализация большинства проектов, планируемых ЮГ-ИНВЕСТ, зависит от динамики внутренних и мировых цен на строительные материалы и строительно-монтажные работы. Поскольку средства ЮГ-ИНВЕСТ будут вложены в предприятия по производству строительных материалов, проектно-изыскательских и строительно-монтажных работ, а также в развитие инфраструктуры курортов, то уровень рентабельности проектов корпорации «ЮГ-ИНВЕСТ» будет складываться под влиянием цен на строительное сырье и материалы.

Все это необходимо принимать во внимание потенциальным инвесторам при оценке перспектив активной вторичной торговли акциями ЮГ-ИНВЕСТ в недалеком будущем.

3. Социальные факторы.

Регионы, в которых ЮГ-ИНВЕСТ предполагает вести свою деятельность ,характеризуются социально-политической стабильностью.

Становление и дальнейшее развитие ЮГ-ИНВЕСТ будет опираться на широкую социальную базу, проекты строительства жилья, развитие инфраструктуры Южного берега Крыма, гуманитарные программы, а также повышению жизненного уровня населения.

Председатель Наблюдательного Совета корпорации «ЮГ-ИНВЕСТ»
П. В. ГОЛОВКО

Председатель Правления корпорации «ЮГ-ИНВЕСТ»
В. И. ЧАГА

Начальник Крымского территориального управления Проминвестбанка Украины
М. Ф. РУБАН

Финансовый директор корпорации «ЮГ-ИНВЕСТ»
А. К. УМАРОВ

Проспект эмиссии ЮГ-ИНВЕСТ зарегистрирован Министерством финансов Украины.

Вложение денежных средств в недвижимость через акции корпорации «ЮГ-ИНВЕСТ» — надежная гарантия от гиперинфляции.

ЦЕ ВЖЕ НА ЩОСЬ СХОЖЕ...

ЧЕМПІОНАТ КРАЇНИ З ФУТБОЛУ, ВИЩА ЛІГА. 17 ТУР.

«ВОЛИНЬ» — «КРИВБАС». 3:1. 4500 глядачів. Суддя Панчик (Сімферополь). Голи: Гащин (16), Сарнавський (60), Бурч (80, з пенальті) — у господарів; Лютий (34) — у гостей.

«МЕТАЛУРГ» — «ВЕРЕС». 0:1. 4000 глядачів. Суддя Дердо (Іллічівськ). Гол: Самардак (62).

«НИВА» — «ШАХТАР». 3:1. 12000 глядачів. Суддя Головко (Дніпропетровськ). Голи: Бабій (33), Мочуляк (49, 67) — у тернопільців; Фокін (88) — у донеччан. На 84-й хв. Матвєєв («Шахтар») не реалізував пенальті.

«КАРПАТИ» — «МЕТАЛІСТ». 0:0. 8500 глядачів. Суддя Лисенко (Одеса).

«ЧОРНОМОРЕЦЬ» — «ТАВРІЯ». 1:0. 2500 глядачів. Суддя Тютюн (Фастів). Гол: Кошелюк (71).

«КРЕМІНЬ» — «ТОРПЕДО». 1:1. 8000 глядачів. Суддя Хіблін (Хмельницький). Голи: Федков (57) — у господарів; Ланцфер (73) — у гостей.

«ЗОРЯ-МАЛС» — «ДНІПРО». 1:2. 6600 глядачів. Суддя Сидор (Львів). Голи: Гусейнов (54) — у луганчан; Коновалов (53, 66) — у дніпропетровців.

«БУКОВИНА» — «ДИНАМО». 0:5. 7500 глядачів. Суддя Онуфер (Ужгород). Голи: Шкапенко (1, 54), Мізін (51), Ребров (58), Грицина (62).

	В	Н	П	М	О
Дніпро	11	4	2	31—12	26
Динамо	9	6	2	25—8	24
Шахтар	8	6	3	26—14	22
Чорноморець	8	3	6	22—21	19
Металіст	7	5	5	24—18	19
Буковина	7	4	6	18—13	18
Волинь	7	3	7	22—28	17
Металург	6	5	6	21—19	17
Карпати	5	7	5	20—20	17
Таврія	6	3	8	14—18	15
Кривбас	5	4	8	16—24	14
Кремінь	4	6	7	10—23	14
Верес	5	3	9	16—25	13
Нива	4	5	8	11—13	13
Торпедо	4	5	8	17—20	13
Зоря-МАЛС	4	3	10	12—29	11

У цьому турі забито 20 м'ячів. На стадіонах побувало 53600 глядачів (в середньому по 6700 на кожному матчі). У порівнянні з попереднім туром помітні зрушення на краще. Як кажуть у таких випадках, це вже на щось схоже. Втім, головне те, що грався ряд матчів, які викликали неабиякий інтерес. Особливо ті, в яких, звісно, зустрічалися лідери.

На перший погляд, перемога в Чернівцях далася динамівцям малою кров'ю. Але ж це вони, а не хтось інший, примусили буковинців танцювати під акомпанемент київської сопілки, продемонструвавши швидкість, винахідливість, хорошу виучку, велике бажання грати й забивати. Як кажуть, діяли без милосердія і зла. А ще точніше були подібними до справжніх професіоналів.

Ну, а «Буковині» можна лише по-людськи поспівчувати. Хоча просочилася інформація, що ніби в цьому колективі найближчими днями почне працювати тренером-консультантом заслужений майстер спорту, легендарний Андрій Біба. З ним у Чернівцях, мабуть, пов'язують надії на ліпші часи. Оно до Тернополя запросили ж недавно очолити «Ниву» іншого киянина і також заслуженого майстра спорту Леоніда Буряка. І команда, схоже, починає виходити з чорної смуги. В усякому разі переконлива перемога тернопільців над авторитетним донецьким «Шахтарем», який заслужено перебуває серед претендентів на медалі, чогось таки варта. Можна лише уявити, як раділи тому успіхові тернопільські болільники, які не залишали віри в свою команду в найважчі для неї часи. Адже на трибунах місцевого стадіону завше було велелюдно.

Лідер змагання «Дніпро» переграв чергового суперника і тримається від переслідувачів все на тій же дистанції в два очка. Знов у дніпрян відзначився 21-річний форвард Сергій Коновалов — міцний, високий на зріст, технічний і результативний. Нагадаю, що в попередньому турі він провів два м'ячі у ворота лучанина Михайла Бурча. І от тепер двічі «образив» луганчан.

Якщо вже ми згадали волинського голкіпера, якому 15 квітня виповниться тридцять три (вік Христа), то Бурч, як з'ясувалося, знову взявся за старі «гріхи». У поєдинку з «Кривбасом» Михайло вже вкотре продемонстрував, що він — чудовий... пенальтист.

І на завершення — експрес-коментар майстра спорту міжнародного класу Юрія Роменського:

— Як на мене, в цілому підвищився рівень гри більшості команд. Зростає престиж чемпіонату. Навіть фаворити нарешті зрозуміли, що не все так просто і очки ніхто нікому за красиві очі не даруватиме. Передбачаю гостру конкуренцію і за нагороди, і за місця «над прірвою».

Найліпше поки що почуваються дніпряни і кияни. Радію за їхніх тренерів Миколу Павлова і Михайла Фоменка, а ще й за Леоніда Буряка. Приємно, що відмінні в минулому майстри повертаються до великого футболу у новій якості.

І останнє. В нашому футболі є багато талановитих гравців. Але їм слід активніше виходити на передові позиції, ставати справжніми зірками. Від цього виграє увесь український футбол і, зокрема, національна збірна.

Віктор БРАНИЦЬКИЙ.

Відбулося жеребкування європейських клубних турнірів. У півфіналах зустрічатимуться: Кубок кубків. «Спартак» (Москва, Росія) — «Антверпен» (Бельгія), «Атлетіко» (Мадрид, Іспанія) — «Парма» (Італія). Кубок УЕФА. «Ювентус» (Турін, Італія) — «Парі Сан-Жермен» (Франція), «Боруссія» (Дортмунд, Німеччина) — «Осер» (Франція).

З ПОТОКУ ПОВІДОМЛЕНЬ

ХОКЕЙ. Чемпіонат світу. Група С. Любляна. Півфінали. Україна — Казахстан — 3:2, Латвія — Словенія — 5:1. Фінал. Україна — Латвія — 0:2.

Учора в Києві, в Палаці спорту, стартував чемпіонат Європи серед жіночих команд у групі С. Нагадаємо, що боротьбу за нагороди ведуть збірні Великобританії, Франції, Чехії, Латвії та України. Початок матчів щодня о 15.00 і 18.30.

ФУТБОЛ. В Австралії завершився чемпіонат світу серед юніорів. У вирішальному матчі збірна Бразилії перемогла футболістів Гани — 2:1.

ГАНДБОЛ. У Швеції найсильніші гандбольні команди планети провели чемпіонат. Збірна Росії у фінальному поєдинку не залишила ніяких шансів гандболістам Франції — 28:19.

ГОЛОС України
ЗАСНОВНИК — ВЕРХОВНА РАДА УКРАЇНИ з 1 січня 1991 року.
Головний редактор Сергій ПРАВДЕНКО.
РЕДКОЛЕГІЯ: Анатолій ГОРЛОВ, перший заступник головного редактора; Олександр БІЛИК, заступник головного редактора; Володимир КРАСНОДЕМСЬКИЙ, завідуючий відділом гуманітарних проблем; Борис СИДОРЕНКО, заступник головного редактора; Анатолій СОЛОНСЬКИЙ, редактор відділу кореспондентської мережі; Віталій СУДДЯ, відповідальний секретар.
Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.
ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 441-89-61; 441-89-46; телефакс — 224-72-54; відділ реклами — 441-89-34, 441-89-44.
⊙ Рукописів не повертаємо.
⊙ Листування з читачами — тільки на сторінках газети.
☆ Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
☆ За точність викладених фактів відповідальність несе автор.
Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.
Індекс 60955.
Загальний тираж 814907
Комбінат друку видавництва «Преса України».
252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
1 2 3 4 5 6 7 8 9
Зам. 0311053.